VERSCHIJNT WEKELIJKS

25 DECEMBER 1954 No 16

Sjors van de Rebellenclub

Ali Baba EN DE VEERTIG ROVERS

SAMEN GAAN MORGIANA EN NIKKI HEEL STIL NAAR DE STAL EN TREDEN DAAR BINNEN ZONDER GEZIEN TE WORDEN!!

ZODRA HET GEHEIMZINNIGE ROKENDE KRUID IN DE KRUIK IS NEERGELATEN, WORDT DE ROVER DIE ZICH DAARIN BEVINDT ONMIDDELLIJK DOOR EEN DIEPE BEWUSTELOOSHEID GETROFFEN...

Abonnement 20 cent. Losse nummers 25 cent
Prijs voor abonné's op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent

HAHA! WIJ ZIJN DUS ONTDEKT! MAAR IN IEDER GEVAL ZULLEN JULLIE TWEEËN STERVEN!!

LOPEN, NIKKI! LOPEN! WAARSCHUW ONMIDDELLIJK ALI BABA!!

BLIKSEMSNEL DUIKT NIKKI ACHTER HET VAT MET OLIE, TERWIJL MORGIANA ENIGE STAPPEN TERUG LOOPT...

ALS JE MAAR NIET DENKT, DAT IK VOOR DIE TANDENSTOKER VAN JOU BANG BEN, BRUTALE HEKS!!

WEES ERVAN OVERTUIGD, DAT ALI BABA MIJ ZAL WREKEN!

EN TERWIJL DE ROVER OP DE GLIBBERIGE VLOER, DIE VOL OLIE LAG UITGLEED OMDAT NIKKI DE OLIEKRUIK HAD OMGEGOOID, SPRONG NIKKI, DIE BOVEN OP EEN STELLING WAS GEKLOMMEN, NAAR BENEDEN, MIDDEN OP DE BUIK VAN DE ROVER...

Het Kerstliedje van Meester Petrogaroff

door J. J. Edmen

De laatste wereldoorlog, die velen onzer zich gelukkig niet zullen herinneren, heeft ontzaglijk veel leed veroorzaakt. Vele gezinnen werden uit elkaar gerukt en soms bleven slechts twee kleine kinderen over, die ieder hun eigen weg moesten zoeken op deze grote, wijde wereld. Soms liep het vrij goed af, zoals in dit spannende verhaal.

Hij had zijn koude knuisten diep in zijn broekzakken gestoken en de versleten wollen sjaal om zijn hals getrokken. Want het was venijnig koud.

De sneeuw, die die morgen gevallen was en eerst een prachtige, blanke sluier over de wereld had uitgespreid, was tegen de avond veranderd in een vierige, bruine brijmassa, nat en kleffig, die aan alle kanten zijn kapotte schoenen binnendrong.

Peter Verdi rilde telkens, als hij de hoek van een straat om kwam en de scherpe wind door zijn dunne jasje heen op zijn warme lichaam voelde. Dan drukte hij zijn handen dieper in zijn zakken en zijn armen vaster tegen zich aan om de bijtende kou niet zo erg te voelen.

Het was even over zessen. De avond voor Kerstmis. De hele dag had hij gewerkt als een molenpaard. Bij de Kerstboomverkoper op de markt in de binnenstad had hij met een knots van een hamer en spijkers van zeker wel tien centimeter lang houten voetstukken getimmerd onder de bomen, die rijke mensen kwamen kopen. En ook had hij de Kerstbomen voor hen naar huis gesleept door de sneeuw, en dan had hij wat kleingeld gekregen.

Want Peter Verdi moest werken voor de kost. Twee dagen geleden was hij met zijn vader, moeder en beide zusjes in hun woonwagen bij de grote stad aangekomen. Als het zijn vader gelukte om hier geschikt werk te vinden, zou hij naar school mogen, naar de zangschool. Dat was altijd Peters ideaal geweest. Zingen! Zingen in een groot koor of bij de opera.

Maar helaas, zijn ouders waren arm en trokken met de woonwagen van stad tot stad, telkens proberend wat geld te verdienen. Daarom moest Peter ook werken. Zijn vaste dagtaak bestond uit het voeren en verzorgen van de acht kippen, die in een hok boven op het dak van de woonwagen werden meegevoerd. En dan moest hij de eieren zien te verkopen en als hij kon nog wat bijverdienen.

Daarom had hij vandaag zijn diensten aangeboden aan de Kerstboomverkoper. Zijn moeder had beloofd: „Peter, van het geld dat jij vandaag verdient, zal ik een groot Kerstbrood bakken. Met krenten en rozijnen en echte stukjes sukade erin. En misschien zal ik het wel bestrooien met witte poedersuiker."

„Ha, lekker! Kerstbrood!" hadden zijn zusjes uitgeroepen. „Doe je best, Peter. Dan kunnen we toch nog Kerstmis vieren."

Opgewekt en blij zingend was hij die morgen naar de stad getrokken. Hij zou zijn jongere zusjes laten zien, dat hij als veertienjarige jongen een paar stevige handen had en flink wat werk kon verzetten. De hele dag had hij gesjouwd en getimmerd totdat hij er gloeiend heet van was geworden. Hij had staan zingen onder zijn werk en was opgewekt en beleefd geweest tegen de mensen. Want voortdurend had hij aan het huiselijke feest moeten denken, in de woonwagen met het eigengebakken Kerstbrood.

Maar nu liep hij in het donker, moederziel alleen, met een paar stuivers in zijn broekzak tussen zijn knuist geklemd. Een schamele oogst, waarvoor zijn moeder misschien niet eens dat brood kon bakken. Hij werd er een beetje verdrietig onder. Hij zong niet meer en voelde meer dan ooit de koude wind door zijn jasje blazen. Zijn voeten leken natte ijsklompen, zijn wollen sokken dreven van het vocht en zijn verkleumde handen waren niet warm te krijgen.

Achter de ramen van de rijke herenhuizen die hij passeerde, zag hij de mensen hun Kerstbomen versieren met blinkende bollen en glinsterende slingers. Kaarsjes en lichtjes gaven de vertrekken een zachte, warme glans. En ergens bij een keukenraam snoof hij de prikkelende geur op van gebraden wild. Het water liep hem in de mond en hij begon te voelen, hoeveel honger hij had. Misschien had zijn vader nog wel een konijntje geschoten met de windbuks. Peter durfde er nauwelijks op hopen. Zulke lekkernijen aten alleen maar de rijke mensen met Kerstmis.

Hij probeerde de treurige gedachten van zich af te zetten en stapte stevig verder. Kom, als hij eens begon te zingen.

Hij dacht aan het Kerstgebeuren en begon onwillekeurig voor zichzelf een wijsje te neuriën. Een heel oud wijsje, een Kerstliedje dat hij altijd dolgraag zong. Ja, het was het liedje dat hij precies tien jaar geleden had geleerd. Toen hij nog in Polen woonde. Een schok ging door hem heen. Kerstmis 1944, het was té verschrikkelijk om aan te denken....

Vaag herinnerde Peter Verdi zich het nog. Hij was bijna vijf jaar en woonde met zijn vader, moeder en tweelingbroertje Iwan in een mooi huisje in het Poolse dorp Tarnowitz, tien kilometer van de grens van Tsjechoslowakije.

Zijn vader behoorde tot de vooraanstaande mensen van het dorp; hij was politiechef. Het kleine gezin leefde er gelukkig in de stille beslotenheid van het liefelijke dorpje. Vér, ver weg was het oorlog. Men wist, dat er in Frankrijk en in Rusland hard gevochten werd. Soms kwam iemand vertellen, dat er hele steden in brand stonden. Maar steeds probeerde Peters vader de opgewonden mensen tot bedaren te brengen.

De inwoners van Tarnowitz bleven gespaard voor het oorlogsgeweld. En uit dankbaarheid hiervoor hadden ze besloten, het Kerstfeest met dubbele luister en eerbied te vieren.

En zo gebeurde het, dat op een Zondagmiddag ongeveer een week voor Kerstmis een goede huisvriend van Peters en Iwans vader opgetogen bij hen kwam binnenstappen. Het was meester Petrogaroff, de dorpsonderwijzer, die tevens dirigent was van het koortje uit de kleine dorpskerk.

„Kijk eens wat ik gemaakt heb voor Kerstmis!" riep de meester enthousiast uit. Hij zwaaide met een vel muziekpapier. „Een nieuw Kerstliedje voor het grote feest! Misschien lukt het nog wel om het met mijn koor met Kerstmis te zingen."

„Dan zul je flink moeten opschieten

met repeteren," gaf Peters vader hem de raad.

„O ja, maar het is een heel simpel wijsje. En de woorden kunnen de zangers van het papier aflezen."

„Hè, speel het eens voor op de piano?" vroeg Peters moeder. „Misschien kan ik het mijn jongens ook leren."

„Natuurlijk," antwoordde meester Petrogaroff. „Ik zal het voorzingen. Luister goed en zeg dan eens, hoe je het vindt."

De meester ging aan de piano zitten en streelde met zijn grote handen de toetsen van het oude klavier. Zachte tonen vulden het vertrek en de sonore stem van de meester zong het eenvoudige Poolse Kerstliedje voor. Peter en Iwan zaten zwijgend in een hoekje van de kamer te luisteren naar het prachtige Kerstvertelsel, dat de meester aan het zingen was, en door de eenvoud van de voordracht werden ook hun ouders aangegrepen.

In hun hart wisten zij, dat de meester een kunstenaar was, die alleen maar het mooiste van het mooiste aan andere mensen wilde laten horen. En het Kerstliedje wás mooi. Zelfs de jongens — hoewel ze nog geen vijf jaar waren — schenen in dit liedje iets te horen, dat ze nooit meer zouden vergeten. Wat het was, kon niemand zeggen. Misschien was het de zuiverheid van het melodietje of misschien wel de ontroerde stem van de meester, die zo'n indruk op hen maakte.

Even bleef het stil toen meester Petrogaroff de laatste tonen zachtjes had laten wegvloeien. De moeder van Peter en Iwan wreef voorzichtig met een zakdoek langs haar ogen en hun vader zei alleen: „Dat was prachtig. Dat zullen we graag nog eens op Kerstmis horen."

Plotseling schrok meester Petrogaroff op. „Luister!" zei hij. „Ik hoor vliegtuigen."

Iedereen hield zijn adem in. Heel zacht en heel hoog kon men het rusteloze gezoem van vliegtuigen horen. Ver weg, nauwelijks hoorbaar, dreunde afweergeschut. Iwan, die in tegenstelling tot de gevoelige en zachte Peter, veel jongensachtiger van aard was, sprong op en liep naar het venster. „Kijk, allemaal witte puntjes," wees hij.

Tegen de strakblauwe lucht bij het vrieshelder weer zagen ze allen nu een zwerm heel kleine, glinsterende vliegtuigen vooruitschuiven. Het eentonig dreigende gezoem van tientallen bommenwerpers. Al een paar jaar lang was de oorlog op dezelfde manier over hun hoofden voorbijgegaan en de mensen uit Tarnowitz kenden dit verschijnsel. Ze beseften heel goed, dat ergens ver weg de verderf zaaiende bommenlast zou worden afgeworpen.

„Kom, Iwan, we gaan eens kijken of we het liedje van meester Petrogaroff ook zo mooi kunnen zingen," maande hun moeder. De goede vrouw probeerde steeds haar beide jongens verre te houden van alles, wat met oorlog en ellende te maken had.

En zo gebeurde het, dat Peter en Iwan die Zondagmiddag voor Kerstmis de eersten waren, die bij de piano het nieuwe Kerstliedje van meester Petrogaroff zongen.

Met de woorden hadden ze geen moeite. Die kenden ze na enkele keren zingen al van buiten. En ook het wijsje was gemakkelijk, maar daardoor juist zo bekoorlijk.

Toen de jongens het een paar keer hadden gezongen, zei de meester opgewekt: „Ik geloof wel, dat we het met het koor zullen kunnen zingen. Je moet eens kijken, wat een prachtige Kerstnacht het zal worden." Hij nam het blad muziek van de piano en nam afscheid. De ouders van Peter en Iwan begeleidden hun huisvriend naar de deur en in de kamer zongen de jongens samen nog eenmaal.... tweemaal.... ja, zelfs voor de derde keer het nieuwe liedje.

Toen gebeurde het....!

Ineens een oorverdovend gefluit. De jongens schrokken. „Moeder!" gilde Peter. Maar het was te laat. Een geweldige explosie, gevolgd door nóg een en nóg een. Het huis stortte in. Buiten klonk geschreeuw. De jongens stonden samengedrongen in een hoekje van de kamer. En juist deze hoek bleef overeind staan. Maar voor de rest.... het was verschrikkelijk!

Mensen gilden van angst. Anderen lagen midden op straat, getroffen door bomscherven. Het neergeschoten vliegtuig had met één slag rouw en ellende gebracht over het vredige Poolse dorp.

Peter en Iwan wisten niet meer wat ze deden. Ze vluchtten, raakten elkaar kwijt, zwierven rond tussen de mensen en zagen elkaar niet meer terug.

Drie jaar lang ontfermden allerlei instellingen zich over Peter. De slag had de jongen diep getroffen. Zonder ouders, zonder broertje, zonder iemand die hij kende, werd hij eenzaam overgebracht naar kampen en weeshuizen. Totdat hij liefdevol werd opgenomen in het gezin van de familie Verdi.

Hij kon zich nauwelijks goed herinneren, wat er in die tien jaar allemaal was gebeurd. Mijnheer Verdi, zijn nieuwe vader, was zonder werk gekomen en had zich een woonwagen aangeschaft, waarmee hij nu van stad tot stad reed. De goede man had alle mogelijke moeite gedaan om te weten te komen, of Peters vader en moeder nog leefden en of zijn broertje Iwan en de meester nog in leven waren. Maar de instanties konden het niet met zekerheid achterhalen. Er werden oproepen geplaatst en toen daarop geen antwoord kwam, kreeg mijnheer Verdi het bericht, dat alle familieleden van Peter hoogstwaarschijnlijk in de oorlog waren omgekomen.

Het laatste Kerstfeest in Tarnowitz, dat door het liedje van meester Petrogaroff zo prachtig zou worden, had plaats moeten maken voor het oorlogs-

De hele dag had hij gewerkt als een molenpaard.

geweld, voor rouw en ellende, voor het vreselijke toneel, dat Peter zich voor zijn ogen had zien afspelen en dat hij nóóit, nóóit zou kunnen vergeten....

„Help! Help! Ik verdrink!"

Peter schrok op uit zijn overpeinzingen. Hij was de weg naar het woonwagenkamp ingeslagen en liep nu langs een gracht. Het was weer beginnen te sneeuwen.

„Help!" huilde een in nood verkerende stem.

Peter stoof naar de wallekant en zag bij het flauwe schijnsel van een grachtlantaarn een klein figuurtje met de armen spartelen en verwoede pogingen doen om zich uit het wak in het ijs te hijsen.

„Ja, help!" steunde de jongen. „Ik kan.... kan niet meer!"

Peter bedacht zich geen ogenblik. Aan de lage kant sprong hij op het ijs en liep behoedzaam naar de drenkeling. „Hou je vast aan 't ijs," schreeuwde hij. „Maar zorg, dat het niet afbrokkelt!"

Voorzichtig naderde hij het gat. „Ik zal je er uit trekken." Vlug ontdeed hij zich van zijn jasje, hield een van de mouwen aan het uiteinde vast en slingerde de rest naar de drenkeling. „Pak die andere mouw, dan trek ik!" brulde hij. De jongen greep en Peter trok, maar...., hij gleed uit en plonste eveneens in het ijskoude water.

Verwoed begon hij het steeds meer afbrokkelende ijs weg te breken in de richting van de wallekant. „Hou me vast," hijgde hij, toen hij bemerkte dat de jongen de kracht niet meer kon opbrengen om zich drijvende te houden. De jongen greep hem beet en hij voelde dat zijn hemd scheurde. Wild als een leeuw rukte en trok hij de drenkeling met zich mee en hamerde zijn vuist stuk op het scherpe ijs. Moeizaam naderde hij de wallekant. Zijn last achter zich werd steeds zwaarder. De jongen scheen totaal uitgeput. „Nog even! Ik zal op de kant klimmen!" beval hij. „Blijf even zwemmen!" De jongen liet hem los en viel machteloos terug in het water. Met één ferme zwaai had Peter zich op de wal geslingerd, ging op zijn buik liggen en reikte de drenkeling zijn hand toe. „Ja, kom! Ik trek je er op. Hou goed vast!"

Het huilen stond hem nader dan het lachen. Hij klemde zich vast en trok. Nog eens een ruk en eindelijk gelukte het hem om de jongen er bovenop te hijsen. Druipend van het koude water stonden ze te rillen op de kant. „Gauw naar huis!" riep Peter. „Waar woon je?"

In een looppas liepen de jongens de gracht af en kwamen tenslotte bij een groot huis met een bordes. „Hier is 't," hijgde de jongen. „Kom even binnen." Hij trok aan een ouderwetse bel en

In deze intieme Kerstsfeer begonnen de jongens hun lied.

kort daarna werd de deur opengedaan door de dienstbode.

Zenuwachtig kwam een dame de grote hal in. „Wat is er gebeurd, Karl?" vroeg ze angstig. Karl snikte. „Ik.... ik ben door het ijs gezakt en hij heeft me er uit gehaald. We waren bijna verdronken."

In een oogwenk had de dame de jongens mee naar binnen genomen en bij de warme kachel neergezet. „Trek onmiddellijk die natte kleren uit," beval ze. „Else, haal een paar handdoeken en twee dekens," riep ze tegen de onthutste dienstbode. „Wacht, ik zal meteen warme koffie halen."

Rillend ontdeden Peter en Karl zich van hun natte goed.

Twee minuten later zaten ze bij de warme kachel in een grote deken gehuld en dronken gretig uit een kom hete koffie. De moeder van Karl was schone kleren bij elkaar aan het zoeken en de dienstbode ruimde de natte boel op.

„Bedankt, Peter," stamelde Karl. „Moeder had gezegd, dat ik niet op het ijs mocht omdat het te dun werd. Maar mijn vriendje Hans zei, dat het nog best ging."

Peter keek wat onwennig om zich heen. Wat een prachtige, grote kamer was dat. Allemaal antieke meubelen en echte schilderijen en een grote lichtkroon in het midden. Schuchter keek hij om en zag bij het raam, in de hoek van de kamer, een enorme Kerstboom staan, die bijna tot het plafond reikte en die volgehangen was met schitterende zilveren ballen en kleurig glinsterende slingers.

„Vieren jullie thuis ook Kerstmis?" vroeg Karl belangstellend.

Peter slikte even iets weg en zei: „Ik denk het niet." Een traan sprong in zijn ogen. Zijn moeder zou geen Kerstbrood bakken, want bij zijn val op het ijs was het geld uit zijn broekzak geschoten.

„Waarom niet?" vroeg Karl.

Peter staarde naar het patroon van het dikke tapijt op de grond.

Op datzelfde ogenblik kwam Karls moeder binnen en bracht voor beide jongens een stapeltje schone kleren mee. „Zo, nu moeten jullie je eerst maar eens lekker warm aankleden," zei ze vriendelijk. De jongens deden zoals hun gezegd was en toen vertelden ze in geuren en kleuren wat er was gebeurd.

„Je bent een dappere jongen, dat je mijn zoon van de dood hebt gered," zei ze moederlijk tegen Peter. „Hoe heet je eigenlijk?"

„Peter Verdi, mevrouw," antwoordde Peter.

„En waar woon je?"

Peter schaamde zich ervoor te zeggen dat hij in een woonwagen leefde

en probeerde een rechtstreeks antwoord te ontwijken. „O, mevrouw, ik kom wel thuis. Ik denk nog een kwartiertje lopen. Dan ben ik er."

„O nee, hoor, daar komt niets van in," zei de moeder van Karl vriendelijk. „Straks komt mijn man met de wagen thuis en dan zal hij je wegbrengen. Hebben jullie nog geen trek?"

Peter knikte en Karl zei: „Hè ja moeder, mogen we alvast een snee krentenbrood?"

Karls moeder stemde toe, maar zag op dat ogenblik, dat er iets met Peter aan de hand was. „Wat is er, jongen? Voel je je ziek?" vroeg ze moederlijk, terwijl ze haar arm om zijn schouder legde. Peter rilde; niet van de koude, maar van de emoties van die avond. Alles leek hem even te duizelen. Beelden kwamen in hem op van zijn moeder, van meester Petrogaroff, van zijn kippenhok op de woonwagen, van het gebroken ijs en van die zachte dame, die hem teder omhelsde. Hij kón niet meer. Het werd hem te veel en een ogenblik later barstte hij in een onbedaarlijk snikken uit.

Karls moeder ging bij hem op de rand van de stoel zitten en wenkte Karl om nog een kop koffie te halen bij de dienstbode in de keuken. Op dat moment kwam de heer des huizes binnen, een vriendelijke man met een hele stapel Kerstpakketten in zijn arm. „Wat is hier aan de hand?" vroeg hij verbaasd.

„Trek je jas uit en kom er eens even bij zitten," zei zijn vrouw.

Peter droogde zijn tranen, toen hij een vreemde mannenstem hoorde. Hij kon het zichzelf nauwelijks vergeven, dat hij als jongen van veertien jaar in het bijzijn van vreemde mensen aan het huilen was.

„Kom, vertel mij maar eens wat er is," kalmeerde de vriendelijke dame hem.

„Och, eigenlijk niets bijzonders, mevrouw. Ik heb vandaag hard gewerkt, want moeder zou een Kerstbrood bakken. En nu heb ik op het ijs mijn geld verloren."

„Wat, bij het redden van mijn zoon?" mengde Karls vader zich in het gesprek. Hij had intussen van de dienstbode gehoord, wat er aan de hand was geweest. Peter knikte.

„En hoeveel was dat dan?" vroeg de heer belangstellend.

„Zeven stuivers, meneer."

Mijnheer en mevrouw keken elkaar even aan. Ze begrepen het. Peter was een heel arme jongen. Het was een kapitaal voor hem, dat bedrag.

„Maak je maar geen zorgen, hoor," stelde Karls moeder hem gerust. „We zullen eerst gaan eten en dat geld en dat Kerstbrood verzorgen wij."

„Natuurlijk," stemde mijnheer in. „We zijn je veel dank verschuldigd voor het redden van onze jongen. Kom, laten we aan tafel gaan."

In een opgewekte Kerststemming gingen ze eten. Het smaakte Peter opperbest, want al een uur geleden had hij een stevige honger gevoeld. Langzamerhand werd hij wat spraakzamer en vertelde, dat hij in een woonwagen woonde en van stad tot stad trok en van land tot land. En dat hij de kippen moest verzorgen en de eieren verkopen.

„O, wat leuk," zei Karl. „Ik zou ook zo graag willen zwerven. Zomers ga ik altijd op kamp. Wat zou jij het liefst doen?"

Peter keek even op. Hij durfde niet veel te vertellen over zichzelf.

„Zingen," antwoordde hij kort.

„En doe je dat weleens?" vroeg Karls vader.

„Soms, mijnheer. Als we ergens komen waar we een vergunning kunnen krijgen. Vader heeft een kleine trekharmonica en soms zing ik daar liedjes bij. Maar ik zou graag in de opera zingen."

„Nou," deed Karls vader opgewekt. „Met zo'n toekomstige beroemde zanger in ons midden...."

Hij maakte zijn zin niet af. Hij begreep, dat Peter nooit in de gelegenheid zou zijn om een beroemde zanger te worden. Daarvoor waren muziek- en zanglessen nodig. En hiervoor zou de jongen in de stad moeten blijven wonen.

„Jullie moesten samen maar eens een Kerstliedje zingen," stelde Karls moeder voor. „En daarna brengt vader Peter in de auto naar huis."

„Wat kan jij zingen? Stille nacht, heilige nacht?" vroeg Karl.

Peter knikte. Samen gingen ze naar de Kerstboom in de hoek. De kaarsjes werden aangestoken en Karls vader deed het licht van de kroon uit. In deze intieme Kerstsfeer begonnen de jongens hun lied. Karl bleek ook een goede stem te hebben, maar die van Peter klonk veel zuiverder en helderder.

„Keurig," prees mevrouw, toen de jongens het laatste couplet hadden gezongen. „Zing er nog eens een."

„Nee," sputterde Karl. „Eerst moet Peter alléén een liedje zingen."

„Hè ja, Peter," drong mevrouw aan. „Jij kent vast wel een Kerstliedje uit een van de landen, waar je geweest bent."

Peter begon te blozen. Zijn hart klopte en weer verscheen in zijn gedachten dat beeld van tien jaar geleden. Meester Petrogaroff die dat schitterende Poolse Kerstliedje zong.

„Nou?" vroeg mijnheer. „Ken je er een?"

Peter knikte. Hij schraapte zijn keel, zoals een echte zanger doet, en begon toen zacht het eenvoudige, maar ontroerende liedje van meester Petrogaroff te zingen. Het werd heel stil om hem heen. Het leek of het grote Kerstgebeuren voelbaar werd. Zingend keek hij voor zich uit en toen.... hoorde hij iemand anders in de kamer zachtjes meeneuriën. Hij schrok er van! Dit Kerstliedje kende hij toch alléén. Hij en zijn gestorven broertje Iwan.

Plotseling hield hij op en keek rond. Op een bankje zat Karl en neuriede verder. Toen hield ook hij ineens op.

De jongens keken elkaar zwijgend aan.

Wat was er? Hun blikken hielden elkaar een minuut lang gevangen.

Mijnheer en mevrouw keken niet begrijpend toe.

Zonder iets te zeggen stond Karl op en liep zacht naar Peter. „Meester Petrogaroff," fluisterde hij nauwelijks hoorbaar.

„Iwan! Iwan!" snikte Peter, terwijl hij de ander om de hals viel. „Iwan, ben jij het? Zeg het dan toch! O, zeg het, alsjeblieft!"

Karl kon niets zeggen. De tranen liepen hem over de wangen. Toen kwam het hoge woord: „Ja, Peter, nu weet ik het. We zijn.... Ik ben Iwan!"

Kerstmis 1954 is misschien voor niemand een gelukkiger feest geweest dan voor deze twee Poolse jongens, deze tweelingbroertjes, die elkaar tien jaar geleden bij de ramp in Tarnowitz waren kwijtgeraakt en sindsdien nooit meer hadden teruggezien. Peter en Iwan, die elkaar hadden dood gewaand en elk in een ander pleeggezin waren opgenomen, vonden elkaar door het simpele Kerstliedje van de dorpsonderwijzer weer terug.

In die tien jaren waren ze elkaars gezichten vergeten. Maar nu hadden ze elkaar weer herkend en hun intense geluk kende geen grenzen.

Iwans pleegouders, die hun aangenomen zoontje gemakshalve Karl hadden genoemd, waren ontroerd door het grote geluk, dat de jongens op deze avond voor Kerstmis ten deel viel. Een mooie tijd zou voor hen aanbreken.

Iwans ouders stelden Peter in de gelegenheid om zijn lang gekoesterde wens in vervulling te laten gaan; hij mocht studeren aan de muziekschool van de stad. En zijn vader, die door toedoen van de vader van Iwan een goede betrekking kreeg, kon de schamele woonwagen verkopen.

Ook Iwan was gelukkig, want toen hij zijn leven dreigde te verliezen in het dodelijk koude water van de bevroren gracht, werd hij gered door zijn eigen tweelingbroertje.

Ja, voor hen allen is het Kerstfeest een gelukkig feest geworden!

„Captain Joker," zei de kolonel, „een burgerluchtvaartmaatschappij vraagt om een militaire piloot.

Hun vlieger is plotseling ziek geworden en een goudtransport moet vandaag beslist nog weg.

Ook moeten er nog een paar passagiers meevliegen naar Tunis, voel jij iets voor dat tochtje?"

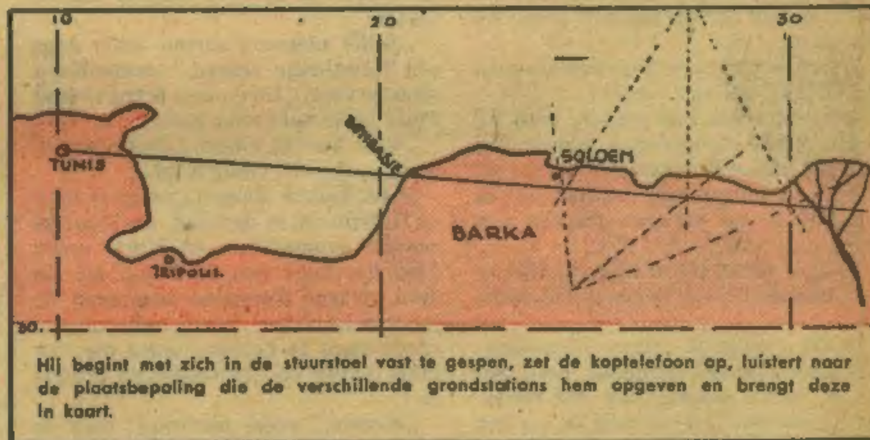
De passagiers begaven zich reeds naar het toestel toen Joker de kaarten en verdere gegevens ontving.

Even later reed het vliegtuig de startbaan af en verdween met een grote bocht, richting Caïro.

Joker vond het prettig weer eens een burgerkist te besturen. Het was wel een oud kistje, maar het vloog best.

Hij begint met zich in de stuurstoel vast te gespen, zet de koptelefoon op, luistert naar de plaatsbepaling die de verschillende grondstations hem opgeven en brengt deze in kaart.

Na een poosje kijkt hij naar buiten, het landschap dat onder hem voorbij schuift is woestijnachtig, de wind heeft het zand tot grote heuvels op doen waaien. Hier landen zou niets goeds betekenen.

Opeens voelt hij een hand om zijn nek en een echte boeventronie gluurt over zijn schouder heen.

Een hese stem dwingt hem van koers te veranderen en dan te landen. De bedoeling is wel duidelijk.

Maar zoals altijd weet Joker wel raad met die roverspraktijken. — Snel rukt hij aan de stuurknuppel en voor de bandiet er op verdacht is verliest hij zijn evenwicht en tuimelt door de cockpit heen. Joker zit stevig vastgegespt en heeft er dus geen last van.

Lachend laat hij het toestel weer kantelen en weer maakt de bandiet een salto.

Met een geweldige smak komt hij dan op de vloer terecht en blijft bewusteloos liggen.

Joker vertrouwt ook zijn tweede passagier nu niet erg en draait zijn toestel voor alle zekerheid nog eens om.

Als hij in de passagiersruimte ook geen leven meer hoort, roept hij het vliegveld van Tunis aan.

Net als hij zijn toestel aan de grond zet, raast ook de politiewagen naar het eind van de landingsbaan.

De agenten hebben een heel vrachtje aan de twee versufte bandieten, maar deze worden toch in de politiewagen gestopt en krijgen een ritje naar het bureau.

De rechter moest lachen om het verhaal dat Joker deed. De boeven echter, vonden er helemaal niets aan.

ALLEEN OP DE WERELD

Vrij naar het prachtige verhaal van Hector Malot

VI

Binnen een kwartier kende hij de hele fabel en was net bezig deze foutloos op te zeggen, toen zijn moeder achter ons kwam staan. Eerst was ze kwaad, omdat ik bij Arthur stond. Ze dacht, dat we samen aan 't spelen waren, maar Arthur liet haar geen tijd om wat te zeggen.

„Ik ken het!" riep hij. „Hij heeft het me geleerd!"

De moeder keek me erg verwonderd aan en wilde me zeker wat vragen, maar Arthur begon, zonder dat zij erom vroeg, de fabel nog eens op te zeggen van „De wolf en het lammetje". Zijn gezicht blonk van plezier, omdat hij het zonder haperen en zonder een fout tot het einde volhield. Onder het opzeggen keek ik naar de moeder en zag ik, dat haar gezicht opklaarde en haar ogen vochtig werden. Ze boog zich over haar jongen en sloeg haar armen om zijn hals en kuste hem. Daarom kon ik niet zien, of ze huilde.

„Remi heeft me geleerd, dat ik niet de woorden moet onthouden, maar de dingen, waarover het gaat," zei Arthur.

Hij was zó blij met zijn succes, dat hij voor zijn moeder een Engels liedje zong. Nu huilde deze werkelijk en liet haar tranen achter op de wangen van haar zoon. Ook kwam ze naar mij toe en drukte mijn hand zo hartelijk, dat ik zelf ook ontroerd werd.

„Je bent een goede jongen," zei ze.

De vorige avond had men mij aangenomen als vertoner van 'n dierenspel, om een zieke jongen te vermaken, maar van vandaag af werd ik een makker, een vriend. De moeder had het zo erg gevonden, dat haar zoon niet leren kon, want nu hij ziek was, wilde ze toch aan zijn geest werk verschaffen. Daarom was ze zo blij, dat

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Remi, een vondeling, die door moeder Barberin is groot gebracht, wordt later door zijn pleegvader aan een rondreizende toneelspeler, Vitalis geheten verkocht. Met drie hondjes en een aap, geven zij in alle plaatsen en dorpjes voorstellingen. Dan begaat Vitalis tijdens een zijner uitvoeringen, de fout, om de toorn van een reeds boosaardige veldwachter op zich te laden en zich tegen zijn arrestatie te verzetten. Dat kost hem twee maanden gevangenisstraf, en Remi moet nu alleen verder trekken met de honden Cappi, Zerbino en Dolly en de aap Jolico. Hij geeft een voorstelling voor een zieke jongen, Arthur, die met zijn moeder op een boot rondreist; Arthur vraagt hem, of hij met hem mee wil varen.

* * * * * * * * * * * * * *

hij vandaag bewezen had wel te kunnen leren, als hij maar leerde denken. Met mij had hij binnen een half uur een fabel van buiten geleerd, die zij in verscheidene dagen hem niet had kunnen bijbrengen. Daarom had zij van vreugde gehuild.

Arthur begon me van nu af als een echte vriend te beschouwen en reeds dezelfde dag hoorde ik van hem enkele bijzonderheden, waarnaar ik eerst niet had durven vragen. Zijn moeder was weduwe en heette mevrouw Milligan. Ze waren Engelsen. Zijn vader was al gestorven, toen Arthur nog heel klein was.

Ook vertelde Arthur, dat zijn moeder erg ziek geweest was, toen zijn vader stierf, en dat in die tijd haar andere kind, een jongetje van zes maanden, was gestolen en nooit meer teruggevonden. Meer kon Arthur daar niet over vertellen, omdat zijn moeder daar zelf niet meer over zei.

Terwijl Arthur mij als vriend beschouwde, begon ik me van nu af zo sterk aan hem te hechten, dat ik van hem ging houden, alsof hij mijn broer was. Nooit maakten we ruzie. Nooit liet hij me voelen, dat ik van lagere afkomst was dan hij; en ik was bij hem altijd op mijn gemak. Ook mevrouw Milligan kon vaak zo moederlijk met me praten, alsof ik een zoon van haar was.

De bootreis was voor mij een openbaring, een sprookje. Geen uur van de dag had men kans zich te vervelen of zich erg te vermoeien. En als ik op latere leeftijd dacht aan de dagen, die ik met mevrouw Milligan en Arthur doorbracht, dan vond ik deze de mooiste uit mijn kinderjaren.

Achtereenvolgens passeerden we Villefranche, Avignonnet en Naurouse, waar een standbeeld staat van de oprichter van het Zuiderkanaal, Riquet. Dan kwam Castelnaudary, waar we veel molens zagen; Carcassone, een stad uit de middeleeuwen. We passeerden de sluis van Fouserannes, merkwaardig, omdat er acht opeenvolgende sluiskolken zijn, en we kwamen aan Béziers. Als het landschap aantrekkelijk was, maakten we maar enkele kilometers per dag; door eentonige streken gingen we sneller. We hoefden ons nooit te haasten om ergens onderdak te zoeken, want ons hotel hadden we bij ons en eten en drinken kregen we op de vastgestelde uren. Als de zon onderging, stopten we en we reisden verder, als het weer licht werd.

Als het 's avonds kil was, zaten we in de salon. Dan werd Arthur bij de tafel gezet en zat ik bij hem en we bekeken foto's of prentenboeken. Ook hadden we boeken, waaruit mevrouw

Milligan voorlas, als we het prentjes kijken moe waren. Op mooie avonden ging ik met mijn harp aan de wal en kroop achter een boom om daar te spelen en te zingen. Arthur had er veel plezier in om zo naar de muziek te luisteren, zonder de maker van die muziek te zien. En vaak riep hij dan: „Nog eens!" en moest ik hetzelfde stuk opnieuw laten horen.

Tweemaal had ik me erg eenzaam gevoeld; de eerste keer, toen ik moeder Barberin moest verlaten; de tweede keer, toen ik van Vitalis gescheiden werd. Wat was ik dan nú gelukkig bij deze zachtaardige, minzame, liefdevolle vrouw en bij dit kind van mijn leeftijd, waarmee ik omging als met een broer. Soms was ik weleens jaloers op Arthur, niet om zijn ziekte, maar omdat hij per dag zo vaak door zijn moeder gekust en vertroeteld werd en omdat hij zelf die vrouw mocht omhelzen. Dan voelde ik het gemis van een eigen moeder. Misschien zou ik moeder Barberin nog ooit ontmoeten, maar dan zou ik moeilijk, net als vroeger, „mama" tegen haar kunnen zeggen, nu ik wist, dat zij mijn moeder niet was. Ik zou nooit een moeder hebben, geen broer en geen familie; en moest maar tevreden zijn met „vrienden".

De weken vlogen om en de dag naderde, waarop Vitalis uit de gevangenis zou komen. Hoe verder we van Toulouse af gingen, hoe meer ik tegen die dag opzag. Want dat hele eind, dat we per boot aflegden, zou ik tegen die dag te voet terug moeten gaan.

Dan was het afgelopen met dat goede bed, dat lekkere eten en die plezierige avondjes om de tafel. Maar het ergste vond ik, dat ik mevrouw Milligan en Arthur zou moeten verlaten. Die toekomstige scheiding was de enige donkere wolk in het zonnige leventje aan boord.

Op zekere dag vroeg ik mevrouw Milligan, hoeveel dagen ik naar haar mening nodig zou hebben om naar Toulouse terug te gaan, want ik wou voor de poort van de gevangenis staan, als mijn meester vrijkwam.

Arthur hoorde dat en riep hard: „Ik wil niet, dat Remi vertrekt!"

Daarop antwoordde ik, dat ik niet vrij was, omdat mijn ouders me aan mijn meester verhuurd hadden; en dat ik weer bij hem in dienst moest gaan, zo gauw hij me nodig had. Ik sprak van „mijn ouders", zonder erbij te zeggen, dat ze niet in werkelijkheid mijn ouders waren. Anders had ik moeten bekennen, dat ik maar een vondeling was; en daar schaamde ik me vóór, sinds ik gezien had, met hoeveel verachting de kinderen van het gesticht in ons dorp behandeld werden. Ik zou liever sterven dan aan mevrouw Milligan vertellen, dat ik een vondeling was; zo bang was ik, dat ze me dan met verachting zouden verstoten.

„Mama, u moet Remi niet laten gaan," ging Arthur verder, die buiten zijn werk om van zijn moeder alles gedaan kon krijgen.

„Ik zou Remi dolgraag willen houden," antwoordde zijn moeder, „hij is jouw vriendje en ikzelf heb ook veel met hem op; maar om hem bij ons te houden moeten er twee voorwaarden vervuld worden, waarin *wij* niets te zeggen hebben. De eerste voorwaarde is, dat Remi zelf blijven wil."

„O, Remi zal wel willen," onderbrak Arthur, „nietwaar, Remi, je wilt toch niet naar Toulouse terug?"

„De tweede voorwaarde is," ging mevrouw Milligan verder, „dat zijn meester toestemt om afstand te doen van zijn rechten op Remi."

„Eerst Remi; Remi eerst," onderbrak Arthur weer.

Zeker, Vitalis was een goede meester voor me geweest en ik was hem dankbaar voor zijn goede zorgen en lessen. Maar het leven aan zijn zijde kon geen vergelijking doorstaan met het leventje, dat mevrouw Milligan me bood. Ook mijn genegenheid voor Vitalis kon het niet halen bij mijn liefde voor Arthur en zijn moeder. Toch was het misschien niet mooi van me om deze vreemde mensen, die ik nog maar enkele weken kende, de voorkeur te geven boven mijn meester. Maar ja, dat was nu eenmaal zo; ik hield heel veel van Arthur en zijn moeder.

„Voor hij antwoordt," vervolgde Arthur's moeder, „moest Remi wel bedenken, dat het geen leven is van alleen pleziermaken en uitgaan, dat ik hem aanbied, maar ook van werken, studeren, gebogen zitten over studieboeken en met Arthur de lessen volgen. Dat moet hij eens vergelijken met het vrije leven langs de grote wegen."

„Er valt niets te vergelijken," zei ik, „en ik verzeker u, mevrouw, dat ik de belangrijkheid van uw voorstel besef."

„Ha! ziet u wel, mama?" riep Arthur, „Remi wil wel."

Hij klapte van blijdschap in zijn handen. Ik had zeker zijn angst weggenomen voor studie en boeken, nu hij die niet alléén hoefde door te worstelen. Het aanbod van mevrouw Milligan maakte me zeer gelukkig, want studie en boeken trokken me aan, en het was oprecht gemeend, toen ik haar bedankte voor haar edelmoedigheid.

Ik hoefde dus De Zwaan niet te verlaten, hoefde geen afstand te doen van dit mooie leventje en mocht bij Arthur en zijn moeder blijven.

„Nu," ging mevrouw Milligan verder, „moeten we nog de toestemming zien te krijgen van zijn meester. Daarom zal ik hem schrijven, of hij naar Cette wil komen, want terugkeren naar Toulouse kunnen we niet. Het geld voor de reis zal

Op mooie avonden ging ik met mijn harp aan de wal en kroop achter een boom om daar te spelen en te zingen.

ik hem sturen en ik zal hem uitleggen, waarom wij zelf niet per trein naar hem toe kunnen komen. En dan hoop ik, dat hij mijn uitnodiging zal aannemen. Als hij op mijn voorstel ingaat om afstand te doen, dan moet ik nog tot overeenstemming komen met de ouders van Remi. Met hen moeten we ook nog rekening houden."

Pats! Deze laatste woorden gooiden mijn mooie toekomstdroom kapot! Overeenstemming met mijn ouders!

Die zouden natuurlijk juist zeggen, wat ik voor niemand weten wou. De waarheid zou bekend worden, 'n vondeling! Dan zouden Arthur en zijn moeder niets meer met me te maken willen hebben; dan zou de vriendschap, die ze me betoonden, vernietigd worden. Zelfs zouden ze niet meer aan me willen terugdenken! Stel je voor! Arthur had gespeeld met een vondeling en was daar vriendje mee geweest, ja, bijna broer! Ik zat ineens terneergeslagen, sprakeloos.

Mevrouw Milligan keek me verrast aan en wou me aan 't praten brengen; maar ik durfde op haar vragen geen antwoord te geven; wilde niet zeggen, wat me scheelde. Ze drong er niet verder op aan en meende, dat ik opzag tegen de aanstaande ontmoeting met mijn meester.

Gelukkig was het gauw bedtijd, want Arthur zat me geregeld erg nieuwsgierig te begluren.

Het werd mijn eerste slechte nacht aan boord van De Zwaan; maar zo was dan ook verschrikkelijk slecht én lang én zenuwachtig.

Wat moest ik toch doen? Wat zeggen? Ik vond geen oplossing. Allerlei oplossingen drongen zich aan mijn geest op, maar tenslotte bleef ik erbij: niets doen en niets zeggen. Ik zou alles maar laten gaan, zoals het liep, en me bij het verloop neerleggen.

Best kans, dat Vitalis geen afstand van me zou willen doen, en dan zou de waarheid verborgen blijven. Ja, ik was er zó bang voor, dat men de waarheid zou horen, dat ik hoopte, dat Vitalis het voorstel zou afwijzen. Natuurlijk moest ik in dat geval wel afscheid nemen van Arthur en zijn moeder en zou ik die wellicht nooit meer terugzien, maar dan zouden ze tenminste geen slechte herinnering aan mij behouden.

Drie dagen, nadat mevrouw Milligan aan mijn meester geschreven had, kreeg zij antwoord. In enkele regels zei Vitalis, dat hij de eer zou hebben om de uitnodiging van mevrouw Milligan te aanvaarden en dat hij de volgende Zaterdag met de trein om twee uur te Cette zou aankomen.

Ik vroeg aan mevrouw Milligan verlof om naar het station te gaan, nam Jolico en de honden mee en ging de komst van onze meester afwachten. De honden waren onrustig, net of ze iets vermoedden; Jolico was onverschillig en wat mij betreft, ik was erg aangedaan. Men ging nu toch over mijn leven beslissen! O, als ik gedurfd had, wat zou ik Vitalis gesmeekt hebben om niet te zeggen, dat ik een vondeling was. Maar zo iets durfde ik niet, want ik dacht, dat ik het woord „vondeling" nooit zou kunnen uitspreken. Ik was in een hoek op het stationsplein gaan staan en hield de honden aan een touw. Jolico zat onder mijn jas en ik lette maar weinig op mijn omgeving.

Door de honden werd ik gewaarschuwd, dat de trein er was en dat ze de meester hadden opgemerkt.

Plotseling werd ik vooruitgetrokken en omdat ik daar niet op verdacht was, schoten de honden los. Ze holden vrolijk blaffend weg en vlak daarop zag ik ze om Vitalis heen springen, die, in zijn gewone kostuum, net naar buiten was gekomen. Cappi, vlugger dan zijn kameraden, lag meteen in Vitalis' armen en Zerbino en Dolly sloegen hun voorpoten om zijn benen.

Op mijn beurt kwam ik ook naar voren en Vitalis zette Cappi neer en sloot me in zijn armen. Voor het eerst gaf hij me een kus en zei een paar keer:

„Goededag, arme lieveling!"

Mijn meester was nooit streng voor me geweest, maar ook nooit bijzonder lief en ik was deze hartelijkheid van hem niet gewend en kreeg er tranen van in mijn ogen. Ik vond, dat hij verouderd was in de gevangenis; hij liep gebogen, zijn gezicht was bleek en zijn lippen hadden geen kleur.

„Welnu? Je vindt me veranderd, is 't niet, mijn jongen? Ja, de gevangenis is een slechte herberg en verveling, een kwade ziekte, maar dat zal wel weer beter worden. Nu eens over wat anders: Die dame, die me geschreven heeft, waar heb je die leren kennen?"

Ik vertelde hem, hoe ik De Zwaan ontmoet had en hoe ik daarna gewoond had bij mevrouw Milligan en haar zoon; en alles, wat we gezien en gedaan hadden. Mijn verhaal was lang en ik vertelde breedvoerig om niet gauw aan het einde te zijn; want op dit ogenblik was het me onmogelijk om hem te vertellen, dat ik hem wou verlaten om bij mevrouw Milligan en Arthur te blijven. Gelukkig hoefde ik hem die bekentenis niet te doen, want we kwamen bij het hotel, waar mevrouw Milligan logeerde, voordat mijn verhaal uit was. Ook Vitalis zei geen woord over de brief van mevrouw Milligan en praatte niet over het voorstel, dat zij toch zeker in die brief had vermeld.

„En die dame verwacht me?" vroeg hij bij het binnengaan van het hotel.

„Ja, ik zal u even naar haar kamer brengen."

„Dat is niet nodig; geef me het nummer maar en blijf hier wachten met de honden en Jolico."

Als mijn meester gesproken had, was ik niet gewend om er tegen in te gaan. Toch vroeg ik hem deze keer, of ik niet mee mocht naar mevrouw Milligan, want dat leek me natuurlijk en rechtvaardig. Met een handbeweging gebood hij me te zwijgen en ik gehoorzaamde en bleef op een bank zitten in de hal, met de honden om me heen.

Waarom mocht ik niet bij zijn onderhoud wezen met mevrouw Milligan? Dat vroeg ik me af, maar ik kon er geen verklaring voor vinden. Heel gauw was hij terug en zei: „Ga van die dame afscheid nemen; ik wacht hier op je. Over tien minuten gaan we weg."

Ik was ontsteld! Dat had ik niet verwacht!

„Nou?" zei hij na een paar minuten, „heb je me niet begrepen? Je zit zo stom te kijken; 'n beetje opschieten!"

Zo ruw was hij nog nooit tegen me uitgevallen.

Ik stond op om hem te gehoorzamen, maar besefte nog niet goed wat ik ging doen. Ik deed enkele stappen en vroeg toen:

„Hebt u dan gezegd dat...."

„Ik heb gezegd," viel hij in, „dat jij nuttig was voor mij en dat ik nuttig was voor jou en dat ik bijgevolg niet bereid was om mijn rechten op jou af te staan. Ga nu en zorg dat je gauw terug bent!"

Dat gaf me een beetje moed, want ik had gedacht, dat ik binnen tien minuten moest vertrekken, omdat mijn meester verteld had, wat hij wist over mijn afkomst.

Bij het binnenkomen van de kamer van mevrouw Milligan zag ik Arthur liggen huilen en zijn moeder over hem heen gebogen staan om hem te troosten.

„'t Is toch niet waar, Remi, dat je weggaat?" riep Arthur. Mevrouw Milligan antwoordde voor mij en legde uit, dat ik moest gehoorzamen.

„Ik heb aan je meester gevraagd, of ik je bij ons mocht houden," zei ze treurig, „maar hij wil dat niet toestaan en is op geen enkele wijze over te halen."

„'t Is een gemene vent!" riep Arthur.

„Nee, 't is helemaal geen gemene vent," vervolgde zijn moeder, „hij kan je goed gebruiken en bovendien geloof ik, dat hij een grote genegenheid voor je heeft. Overigens, hij spreekt als een eerlijk mens en als iemand van goede afkomst. Hij zei me het volgende om zijn weigering te verklaren: „Ik houd van dit kind en hij houdt van mij. De harde leerschool van het leven, die

Mevrouw Milligan keek me verrast aan en wou me aan 't praten brengen, maar ik durfde op haar vragen geen antwoord te geven.

hij bij mij moet doormaken, zal voor hem nuttiger zijn dan de staat van schijnbare dienstbaarheid, waarin hij bij u zou moeten leven, ondanks al uw goede bedoelingen. U zou hem onderwijs geven en opvoeding, dat is waar; zijn geest zou u ontwikkelen, dat is ook waar, maar niet zijn karakter. Hij kan nooit door u als zoon beschouwd worden, voor mij zal hij dat wel zijn. Dat zal voor hem meer waard zijn dan als speelkameraad te dienen voor uw zieke jongen, hoe zachtaardig en beminnelijk dat kind ook is. Ik zal hem ook onderricht geven."

„Maar hij is toch Remi zijn vader niet!" riep Arthur.

„Nee, zijn vader is hij niet, dat is waar, maar hij is zijn meester en heeft recht op Remi, omdat diens ouders hem verhuurd hebben. Op dit ogenblik moet Remi hem gehoorzamen."

„Ik wil niet, dat Remi vertrekt."

„Toch moet hij met zijn meester mee; maar ik hoop, dat het niet voor lange tijd zal zijn. We zullen aan zijn ouders schrijven en met hen overleggen."

„O, neen!" riep ik.

„Hoezo, neen?"

„Neen, dat niet, als 't u belieft!"

„Dat is toch de enige mogelijkheid, mijn kind?"

„Ja, maar ik smeek het u, doet u dat niet."

Als mevrouw Milligan niet over mijn ouders begonnen was, zou het afscheid vast langer dan tien minuten geduurd hebben.

„Ze wonen te Chavanon, is 't niet?" vervolgde zij.

Zonder te antwoorden liep ik naar Arthur, sloeg mijn armen om hem heen en kuste hem verschillende keren. Dan maakte ik me los uit zijn zwakke omhelzing en knielde neer voor Arthur's moeder en kuste haar hand.

„Arm kind!" zei ze en kuste me op mijn voorhoofd.

Toen stond ik haastig op en liep naar de deur.

„Arthur, ik zal altijd van je blijven houden," zei ik snikkend, „en u, mevrouw, nooit zal ik u vergeten!"

„Remi, Remi!" riep Arthur nog, maar ik luisterde niet meer en had de deur al dichtgedaan. Een minuut later stond ik bij mijn meester.

„Opstappen!" zei hij.

En we verlieten Cette in de richting van Frontignan. Zo had ik mijn eerste vriend verlaten en ging ik nieuwe avonturen tegemoet.

Ik moest opnieuw achter mijn meester aanlopen, met de riem van mijn harp over de pijnlijke schouder, door regen en zonneschijn, door stof en modder. Ik moest weer voor domkop spelen op de pleinen en huilen of lachen om het geacht publiek te vermaken. De overgang viel niet mee, want je went gauw aan een goed leventje. Nu voelde ik vaak tegenzin, verveling en vermoeidheid, die ik vóór mijn tweemaandelijkse vacantiereis nooit had opgemerkt.

Op onze lange tochten bleef ik soms opzettelijk achter om ongestoord te denken aan Arthur en zijn moeder en De Zwaan. En als we 's avonds in een smerige herberg gingen slapen, wat leken die lakens me dan grof, als ik ze vergeleek met die van mijn hut op De Zwaan.

Gelukkig voelde ik bij al wat ik moest missen, één grote troost: mijn meester was veel en veel zachter en hartelijker dan hij ooit geweest was. In zijn omgang met mij was zo'n grote verandering gekomen, dat ik niet meer huilde, als ik aan Arthur dacht. Ik voelde me niet meer alleen op de wereld, nu mijn meester me meer liefde toonde. Soms kreeg ik zelfs lust om hem om zijn hals te vliegen, maar zó vrijpostig kon je tegenover Vitalis niet zijn. Hij had in zijn uiterlijk, zijn houding en zijn manieren veel punten van overeenkomst met mevrouw Milligan en als Vitalis geen kermisreiziger met honden was, terwijl mevrouw Milligan een echte dame bleek, dan hadden ze best familie van elkaar kunnen zijn. De eerste dagen na ons vertrek uit Cette werd er helemaal niet over mevrouw Milligan en mijn verblijf op De Zwaan gesproken, maar later kwam dat onderwerp heel vaak in onze gesprekken terug en Vitalis begon er telkens zelf over:

„Je hield veel van die dame, nietwaar? Ja, dat begrijp ik; ze was goed, heel goed voor je. Je moet wel met dankbaarheid aan haar terugdenken! Maar ik móést wel!" Hij bedoelde natuurlijk, dat hij me wel mee móést nemen, maar dat hij het zelf jammer vond. Die woorden gaven me een kleine hoop, dat Vitalis in zijn hart wel genegen was om me op De Zwaan te laten en dat hij wellicht later me wél zou willen afstaan. Als we De Zwaan nog maar eens zouden zien! Wie weet? De boot zou van het Zuiderkanaal de Rhône opvaren en wij liepen langs deze rivier. Telkens als we in een stad kwamen, zoals Arles, Tarascon, Avignon, Montélimart, Valence, Tournon, Vienne, dan was mijn eerste bezoek voor de kaden en de bruggen. Ik keek uit naar De Zwaan en als ik in de verte een schip zag komen, dat door nevels was omsluierd, dan wachtte ik, tot het dichtbij was, en dan was het natuurlijk De Zwaan niet. Soms was ik zo vrij om de schippers te ondervragen en dan vertelde ik, hoe de boot er uitzag. Ze hadden het

schip niet gezien. Te Lyon bleven we verscheidene weken en al mijn vrije tijd bracht ik door op de kaden van de Rhône en de Saône en ik ken de bruggen van Ainay, van Tilsitt, van de Guillotière en van het Ziekenhuis even goed als de lui, die daar geboren zijn.

Ik kon goed zoeken, maar ik vond De Zwaan niet. Tot mijn spijt moesten we Lyon verlaten en naar Dijon gaan. Nu had ik geen hoop meer, dat ik mevrouw Milligan en Arthur nog ooit terug zou zien; want op de kaarten van Frankrijk in de boekwinkels te Lyon had ik nagekeken, dat het Middenkanaal te Chalon aansluit op de Saône. De Zwaan zou dus te Chalon de Saône verlaten en langs het Middenkanaal naar de Loire varen.

Wij kwamen te Chalon en vertrokken weer zonder De Zwaan gezien te hebben; dus, het was afgelopen en mijn droom zou niet uitkomen; want wij gingen nu in noordelijke richting en De Zwaan zou van Chalon naar het westen trekken.

Er brak nu een akelige tijd voor ons aan, want de winter was op komst, met lange marsen in regen en modder. Mijn meester wilde zo gauw mogelijk van Dijon naar Parijs om daar in de winter enkele voorstellingen te geven en we moesten lopen, want geld voor de trein scheen Vitalis niet te hebben. Omdat we vlug vooruit moesten, gaven we alleen in de grotere steden en dorpen een voorstelling, die maar weinig geld opbracht. Tot aan Châtillon ging het nogal met de verdiensten, maar we leden veel van kou en regen; even voorbij Châtillon hield de regen op en draaide de wind naar het noorden.

Recht tegen de noordenwind in is wel niet plezierig, maar beter toch dan die druilerige regen, waarin we al wekenlang gelopen hadden. De wind bleef echter niet in de droge hoek, draaide meer naar west en bracht dikke, donkere wolken mee, die sneeuw voorspelden. Voordat deze ons te pakken had, vonden we een herberg in een flink dorp. Daar zouden we de nacht doorbrengen en dan zien in Troyes te komen, een grote stad, waar we zeker meer voorstellingen konden geven, als we daar wegens slecht weer blijven moesten.

„Gauw slapen," zei Vitalis in de herberg, „want we vertrekken morgen vroeg, omdat ik vrees, dat we door sneeuw overvallen worden." Hijzelf bleef nog op om Jolico te warmen bij de haard in de keuken. Jolico had veel kou geleden en hield niet op met klagen en kermen, ofschoon we hem in een deken gewikkeld hadden.

De volgende morgen stonden we vroeg op. 't Was buiten nog donker en de hemel was met zwarte wolken

„Arthur, ik zal altijd van je blijven houden," zei ik snikkend, „en u, mevrouw, nooit zal ik u vergeten!"

bedekt. Er stond ook tamelijk veel wind.

„Als ik u was, zou ik niet gaan," zei de herbergier, „er komt sneeuw."

„Ik heb haast," antwoordde Vitalis, „en ik hoop te Troyes te zijn, voor de sneeuw valt."

„Dertig kilometers haal je niet in een uur!"

We gingen toch. Vitalis hield Jolico onder zijn jas. De honden draafden voor ons uit. Mijn meester had te Dijon een schapevacht voor me gekocht, waarbij de wol aan de binnenkant zat. Die gaf me een goede beschutting tegen de koude wind. Ja, 't was eigenlijk te koud om een mond open te doen. Daarom liepen we snel door zonder te praten, omdat we haast hadden, maar ook om warm te worden.

Weldra begonnen de eerste sneeuwvlokken omlaag te dwarrelen. We waren nog niet lang onderweg en het leek me onmogelijk om Troyes te halen, voordat de sneeuw ons zou hinderen bij het lopen. Toch maakte ik me niet ongerust. Ik wist ook nog niet, wat een sneeuwstorm is. Het zou niet lang duren, of ik zou het te weten komen en op een manier, die ik nooit meer zou vergeten.

Al gauw dwarrelden de vlokken niet langer als vlinders voorbij ons oog, neen, 't leek wel een regen van sneeuw, die ons omgaf.

„We zullen Troyes niet bereiken," zei Vitalis, „we moeten beschutting zoeken in het eerste huis, dat we tegenkomen."

Dat was heel mooi gezegd, maar waar moesten we zo'n gastvrij huis zoeken? Vóór het begon te sneeuwen, had ik goed rondgekeken, maar nergens had ik een huis gezien. In plaats van een huis was er wel op korte afstand een bos, waar we door moesten. Op een huis hoefden we helemaal niet te rekenen, maar misschien hield het sneeuwen wel gauw op.

Het sneeuwen hield niet op; het werd nog erger! In enkele ogenblikken was alles bedekt en voorwerpen, die boven de omgeving uitstaken, kregen er een extra-dikke laag op; want de wind dreef de sneeuw vlak over de grond naar alles, wat in de weg stond.

Wijzelf waren ook zo'n hindernis op de weg en de fijne sneeuw drong in elke spleet binnen en smolt daar. Ik voelde het koude vocht in mijn hals lopen en mijn meester, die de schapevacht wat open had om Jolico te laten ademen, was zeker niet beter beschermd. Toch liepen we door tegen de wind en tegen de sneeuw in zonder te praten. Nu en dan draaiden we het hoofd half om om even vrij adem te halen. De honden liepen niet meer voorop, maar vlak achter ons om daar beschutting te zoeken.

We kwamen maar langzaam vooruit en met moeite, verblind, doorweekt en halfbevroren. We liepen al een hele tijd door het bos, maar dat gaf geen beschutting, omdat de weg geheel voor de wind openstond.

Toen even later de wind afnam, nam de sneeuw toe en viel niet meer als stuifsneeuw, maar in dikke vlokken en vormde een hinderlijke vacht op de weg, waardoor we geruisloos voortstapten.

Plotseling zag ik Vitalis naar links wijzen om mijn aandacht te trekken. Ik keek die kant uit en meende op een open plek in het bos vaag een hut van takken te bemerken. Ik vroeg niet, wat hij bedoelde, want ik begreep wel, dat hij er niet naar wees, omdat die hut zo schilderachtig in het landschap stond; het ging er om het pad daarheen te zoeken. Dat viel niet mee, nu er zo'n dik pak sneeuw over alles heen lag. Tegenover het einde van de open plek, waar het hoge hout weer begon, zag ik, dat de sloot langs de grote weg gedempt was. Daar moest dus het pad naar de hut beginnen. Dat was ook zo. We gingen de dam over en waren gauw bij de hut. Deze was opgebouwd uit takken en rijshout tussen palen en met een dakbedekking van takkebossen. Ze lagen er zo dik bovenop, dat er nog geen sneeuw doorgekomen was. Deze schuilplaats was voor ons evenveel waard als een huis. De honden waren er het eerst binnen en rolden zich heen en weer over de droge grond. Ze blaften van blijdschap.

Wij waren zeker even blij als de honden, maar vonden het niet nodig ook in het stof te gaan rollen.

„Ik vermoedde het al," zei Vitalis, „dat er op dit vrijgemaakte terrein ergens een houthakkershut moest staan. Nu kan het voor mijn part sneeuwen."

„Ja, laat 't maar sneeuwen," zei ik uitdagend en ging naar de ingang van de hut om buiten mijn jas en mijn hoed af te kloppen om geen rommel binnen te krijgen.

Het vertrek was gemeubeld met een bank van grond en met enkele grote stenen voor stoelen. Maar wat ons in de gegeven omstandigheden nog meer waard was, dat was de aanwezigheid van een zestal bakstenen, op hun kant gezet in een hoek, welke de stookplaats vormden.

Ha, vuur! We konden vuur maken!

Ja, maar een haard alleen is niet genoeg om vuur te maken, daar moet nog brandhout bij komen. In zo'n huis als dit was het gemakkelijk om aan brandhout te komen. We trokken het maar uit de muren en het dak, natuurlijk niet alles op één plaats om ons huis niet te verzwakken. Dat was gauw klaar en, hoera! een heldere vlam bracht licht en warmte in onze omgeving. Er kwam wel een beetje rook bij en die rook vond geen schoorsteen om weg te komen, zodat al gauw de hele hut vol rook stond, maar wat hinderde dat? We hadden vuur! We hadden de warmte, die we hebben wilden. Ik lag op mijn knieën het vuur aan te blazen en de honden zaten om de haard, rechtop, om hun koude, natte huid te verwarmen. Na enige tijd duwde Jolico de jas van zijn meester een beetje open en stak voorzichtig zijn neus naar buiten om eens te kijken, waar hij zich bevond. Toen het hem meeviel, sprong hij vlug op de grond en ging heel dicht bij het vuur staan en strekte zijn kleine, bibberende handjes voor zich uit. Onze meester had vooruit gezorgd. 's Morgens, voor we vertrokken, had hij een brood en een stuk kaas in zijn rugzak gestopt. In deze omstandigheden kon men niet veeleisend zijn. We waren er nu blij mee. Jammer genoeg waren de porties niet groot en het viel me wel wat tegen, want in plaats van het hele brood verdeelde hij er nu maar de helft van.

Ik keek hem vragend aan, waarop hij verklaarde:

„De weg hier ken ik niet en evenmin weet ik, of we van hier tot Troyes nog wel een herberg en eten zullen vinden. Van dit bos weet ik ook niets af. Alleen is me bekend, dat deze streek zeer bosrijk is en dat uitgestrekte wouden aan elkaar grenzen: het bos van Chaource, van Rumilly, van Othe, van Aumont. Wellicht zijn we uren ver van een bewoonde streek af. Misschien blijven we lang in deze hut. We moeten dus wat overhouden voor een volgende maaltijd."

Al die redenen waren voor mij wel begrijpelijk, maar niet voor de honden. Ze zagen, dat het brood al in de zak gestopt werd, terwijl ze nog maar half genoeg hadden. Zij gaven hun meester een poot en begonnen over zijn knieën te krabben en keken voortdurend met begerige ogen naar die zak. Maar smeken en vleierij hadden geen succes; de zak ging niet open.

Hoe sober de maaltijd ook geweest was, we waren er toch door verkwikt; we zaten beschut; het vuurtje maakte ons heerlijk warm. Zo konden we best wachten, tot het sneeuwen ophield. Door de ingang van de hut zagen we de sneeuwvlokken dicht bij elkaar recht naar omlaag vallen; er was dus geen wind meer.

De honden hadden hun plaatsje bij de haard weer opgezocht en waren ingeslapen. Omdat ik 's morgens al heel vroeg was opgestaan, kreeg ik ook zin om wat te rusten. Je moest de dag toch zien door te komen!

Toen ik wakker werd, sneeuwde het niet meer. Het witte dek buiten was zo dik geworden, dat het wel tot de knieën reikte, als je er door moest. Hoe laat het was, kon Vitalis me niet zeggen, want het grote, zilveren horloge, waarop Cappi kon zien; hoe laat het was, had de meester verkocht te Dijon, toen hij voor mij de schapevacht en enkele andere dingen had aangeschaft. Dat kwam, doordat het proces met de boete zoveel gekost had; en de geringe verdiensten van de laatste weken hadden dat grote gat in zijn beurs nog niet gestopt.

Buiten kon je ook niet zien, hoe laat het was, want boven de sneeuw hing een dichte mist en het was absoluut stil in de hele omgeving. Een nacht kon niet stiller zijn dan deze dag.

Terwijl ik in de deur naar de omgeving stond te kijken, zei Vitalis:

„Zeg eens, je wilt toch zeker nú nog niet verder gaan?"

„Ik weet het niet; op 't ogenblik heb ik nergens zin in. Ik zal doen, wat u verlangt."

„Mij lijkt het 't beste, dat we hier blijven. Hier hebben we tenminste een schuilplaats en vuur."

En we hebben maar weinig brood, dacht ik, maar niet hardop.

Vitalis ging verder:

„Ik geloof, dat we nog meer sneeuw krijgen, en we kunnen dus niet op stap gaan, omdat we niet weten, hoe ver we van een woning af zitten. Het zou geen prettige nacht worden, als we die op de grote weg moesten doorbrengen in de sneeuw. Dan kunnen we vannacht nog beter hier blijven en onze voeten droog houden."

Als je dat beetje brood buiten beschouwing liet, was deze regeling best naar mijn zin. Het leek me helemaal niet aanlokkelijk om nu door die dikke sneeuw te moeten stappen en als je dan voor de nacht nog geen onderdak had?

Dan was het maar beter om de riem weer eens strakker aan te halen. Ja, dat was nodig, toen Vitalis tussen ons zessen ging verdelen, wat er nog over was. Wat was dat weinig! En wat waren we gauw klaar, al kauwden we nóg zo langzaam om er langer plezier van te hebben!

Plotseling zag ik Vitalis naar links wijzen om mijn aandacht te trekken.

WORDT VERVOLGD

BUFFALO BILL

GENERAAL CUSTER VROEG IETS AAN ZIJN VERKENNER MAAR BUFFALO BILL HOORDE HEM NIET. DIEP IN GEDACHTEN STOND HIJ BIJ HET RAAM EN KEEK NAAR DE EENZAME VLAKTE VAN DE PRAIRIE

IK HEB GEEN BETERE VERKENNER DAN JOU, BILL, EN JE VERGIST JE NOOIT. MAAR WAAROM BEN JE ER NU ZO ZEKER VAN, DAT WOESTE WOLF OORLOGSPLANNEN HEEFT? HIJ IS ZEER RUSTIG DE LAATSTE TIJD

IK WEET WAT IK ZEG, GENERAAL. WANNEER IK BEPAALDE DINGEN ZIE, WEET IK DAT ER IETS OP KOMST IS. OP ELKE HEUVELTOP STAAT EEN UITKIJKPOST VAN DE COMANCHES, ZIJ HEBBEN GEEN ENKELE INDIAAN UITGESTUURD OM MIJ TE ACHTERVOLGEN. ALLE KLEINE KAMPEN EN ALLE KLEINE DORPEN VAN DE COMANCHES ZIJN LEEG. DAT BETEKENT, DAT DE VROUWEN EN KINDEREN IN VEILIGHEID ZIJN GEBRACHT, EN DAT ALLE STRIJDBARE MANNEN IN HET GROTE KAMP VERZAMELD ZIJN.

TERWIJL DE GENERAAL EN BUFFALO BILL MET ELKAAR SPRAKEN, KWAM EEN RUITER IN SNELLE DRAF NAAR DE POORT VAN HET FORT. HIJ ZAG ER STOFFIG EN ZEER VERMOEID UIT

HALT, OF IK SCHIET!

ORDONNANS VAN FORT RENO! BERICHTEN VOOR GENERAAL CUSTER! DRINGEND!

DE SCHILDWACHT OPENDE DE POORT, DE SOLDAAT SPRONG VAN ZIJN PAARD EN LIEP NAAR DE GENERAAL EN BUFFALO BILL, DIE NAAR BUITEN WAREN GEKOMEN

KOM JE VAN FORT RENO? DAN HEB JE EEN LANGE EN ZWARE RIT ACHTER DE RUG. WAT VOOR NIEUWS KOM JE BRENGEN?

NIEUWS OVER DE KIOWA'S, GENERAAL! ZIJ ZIJN WEER OP HET OORLOGSPAD. HUN OPPERHOOFD, SCHERPE SPEURNEUS, BELEGERT MET DUIZEND INDIANEN FORT RENO

SNEL ACHTER ELKAAR RICHTTE DE GENERAAL VERSCHILLENDE VRAGEN TOT DE [redacted]

JE HEBT HET GEHOORD, BILL. FORT RENO WORDT BELEGERD EN DE COMMANDANT, KOLONEL JACKSON, LAAT MIJ DOOR ZIJN KOERIER VERSTERKINGEN VRAGEN. HIJ HEEFT TE WEINIG SOLDATEN TEGENOVER DUIZEND INDIANEN. WIJ WORDEN BEDREIGD DOOR DE COMANCHES, DIE TEGEN ONS FORT WILLEN OPTREKKEN, MAAR KOLONEL JACKSON IS NU AL IN GEVAAR. WIJ MOETEN HEM HELPEN, IK ZAL HEM VERSTERKING STUREN

NATUURLIJK, GENERAAL. MAAR ER ZIT IETS GEHEIMZINNIGS IN DE HELE GESCHIEDENIS. HOE KAN DIE KOERIER ONGEDEERD EEN LANGE REIS MAKEN DWARS DOOR HET GEBIED VAN DE INDIANEN?

BUFFALO BILL DACHT LANGE TIJD NA OVER DE BEDOELINGEN VAN DE INDIANEN

DE BEROEMDE WOUDLOPER WAS OVERTUIGD, DAT DE INDIANEN MET OPZET DE KOERIER NIET LASTIG GEVALLEN HADDEN. HET MOEST EEN KRIJGSLIST ZIJN. MAAR KOLONEL JACKSON IN FORT RENO MOEST GEHOLPEN WORDEN, GENERAAL CUSTER LIET EEN GROOT GEDEELTE VAN ZIJN TROEPEN VERTREKKEN ONDER BEVEL VAN ZIJN BROER TOM.

JE MOET DADELIJK VERTREKKEN, TOM, EN ONDERWEG ZO WEINIG MOGELIJK RUSTEN. KOLONEL JACKSON MOET ZO GAUW MOGELIJK HULP VAN JULLIE KRIJGEN. ALS JE OP TIJD KOMT, ZULLEN JIJ EN DE KOLONEL DE INDIANEN WEL KLEIN KRIJGEN. DAARNA KOM JE DADELIJK TERUG

KOMT IN ORDE, GENERAAL! VOORDAT U HET WEET, BEN IK HIER TERUG.

TOM CUSTER GROETTE ZIJN BROER, GAF ZIJN BEVELEN EN REED AAN HET HOOFD VAN DE HULPTROEPEN DE POORT UIT. DE GENERAAL KEEK HEM NA EN RICHTTE ZICH TOT BUFFALO BILL

TOM IS EEN GOED SOLDAAT EN EEN DAPPER OFFICIER, BILL. KOLONEL JACKSON ZAL BLIJ ZIJN MET ZIJN HULP. IK HEB VERTROUWEN IN HEM.

NEEM ME NIET KWALIJK, GENERAAL, IK DACHT AAN IETS ANDERS

BUFFALO BILL WAS NOG STEEDS IN GEDACHTEN VER-[redacted]

BUFFALO BILL HAD NIET NAAR DE GENERAAL GELUISTERD, OMDAT HIJ ZIJN GEDACHTEN NOG STEEDS BIJ IETS ANDERS HAD. TOEN HET DONKER GEWORDEN WAS, ZADELDE HIJ ZIJN PAARD

GA JE NAAR BUITEN BILL?

JA, GENERAAL. IK HEB U AL GEZEGD, DAT IK DE HELE GESCHIEDENIS NIET VERTROUW. IK GELOOF ZEKER, DAT DE AANVAL VAN DE KIOWA'S OP FORT RENO IETS TE MAKEN HEEFT MET DE PLANNEN VAN DE COMANCHES. WOESTE WOLF VAN DE COMANCHES EN SCHERPE SPEURNEUS VAN DE KIOWA'S ZIJN OUDE VRIENDEN EN BONDGENOTEN. WAARSCHIJNLIJK HEBBEN ZIJ SAMEN PLANNEN GEMAAKT; DE AANVAL OP FORT RENO IS EEN KRIJGSLIST OM ONS WEG TE LOKKEN, DAARNA KUNNEN DE COMANCHES ONS FORT AANVALLEN

MISSCHIEN HEEFT BUFFALO BILL WEL GELIJK, DACHT DE GENERAAL. HIJ GROETTE DE WOUDLOPER, EN BILL REED IN GALOP DE POORT UIT. DE GENERAAL RIEP DE HOORNBLAZER

GEEF HET SIGNAAL „ALGEMEEN ALARM!" OVERAL DUBBELE WACHTPOSTEN. DE ANDERE MANSCHAPPEN HOUDEN ZICH DAG EN NACHT GEREED OM EEN AANVAL AF TE SLAAN

DIEP IN GEDACHTEN LIEP DE GENERAAL TERUG NAAR ZIJN KAMER. HIJ HAD GEEN SPIJT, DAT HIJ HULP NAAR KOLONEL JACKSON GESTUURD HAD, MAAR TEGELIJKERTIJD MAAKTE HIJ PLANNEN OM ZELF EEN AANVAL AF TE SLAAN

ONDERTUSSEN REED BUFFALO BILL EENZAAM OVER DE PRAIRIE, OP WEG OM ZIJN GEVAARLIJK WERK UIT TE VOEREN. OP KORTE AFSTAND VAN HET FORT HIELD HIJ HALT, HIJ STAPTE AF EN HAALDE UIT ZIJN TASSEN EEN PAAR STERKE, OUDE LAPPEN. ZORGVULDIG MAAKTE HIJ DE DOEKEN VAST RONDOM DE HOEVEN VAN WERVELWIND, ZIJN TROUWE EN SNELLE PAARD. DAARNA REED HIJ VERDER; DOOR DE DOEKEN AAN DE HOEVEN DRAAFDE WERVELWIND BIJNA ONHOORBAAR OVER DE VLAKTE

HET ZAL NIET GEMAKKELIJK ZIJN OM BIJ HET KAMP VAN DE COMANCHES TE KOMEN, ZONDER DAT DE INDIANEN MIJ ZIEN. MAAR IK MOET HET TOCH PROBEREN. IK MOET ER ACHTER ZIEN TE KOMEN OF DE COMANCHES EEN AANVAL OP ONS WILLEN DOEN

DE INDIANEN WAREN ONGETWIJFELD OP HET OORLOGSPAD, WANT OVERAL KLONKEN DE OORLOGSTROMMELS EN IN DE NABIJHEID VAN FORT LINCOLN LAGEN TWEE VERKENNERS VAN DE COMANCHES GOED VERBORGEN OP DE UITKIJK

ALLES LOOPT PRECIES ZOALS SCHERPE SPEURNEUS HEEFT VOORSPELD. EEN GROOT GEDEELTE VAN DE BLANKE STRIJDERS HEEFT HET FORT VERLATEN

UGGHH. DE INDIANEN ZIJN WIJS, DE BLANKEN ZIJN DOM. WANNEER DE BLANKE SOLDATEN BIJ FORT RENO KOMEN, HEEFT SCHERPE SPEURNEUS HET FORT REEDS VEROVERD EN VERWOEST EN DAN KUNNEN WIJ GEMAKKELIJK FORT LINCOLN VEROVEREN EN ...

PLOTSELING ZWEEG DE INDIAAN. HIJ HOORDE EEN ZACHT GERITSEL ACHTER ZICH. HIJ WILDE ZIJN WAPEN GRIJPEN, MAAR HET WAS REEDS TE LAAT

UGGHH! PAHASKA !!!

BUFFALO BILL HAD DE VERKENNERS ONTDEKT. HIJ SLOOP DICHTERBIJ EN SPRONG BOVEN OP DE INDIAAN

DE ANDERE INDIAAN SPRONG VLUG OP OM ZIJN STAMGENOOT TE HELPEN EN GREEP ZIJN BOOG

PAHASKA! GIJ ZIJT VERLOREN!

UGGHH !!!

„Kek! kek!" schettert het tussen de kale stammen. „Wat is dat voor een hard geluid?" wil Theo weten. „Dat is een specht!" legt Dries uit. „Je veronderstelde zeker, dat die timmerman slechts op een dode tak ratelen kon? Dat laat hij echter alleen in het voorjaar horen; dat snorren is namelijk zijn zang. Aan dat korte „kek" kun je hem in de andere jaargetijden herkennen. Ze roepen het nogal vaak." „Kijk!" wijst Jan plots. „Daar zit hij!" Ferm er op los hakkend, klemt de bonte bosbewoner tegen de ruwe schors van een oude den. „Opvallend gekleurd is hij met dat zwart, wit en

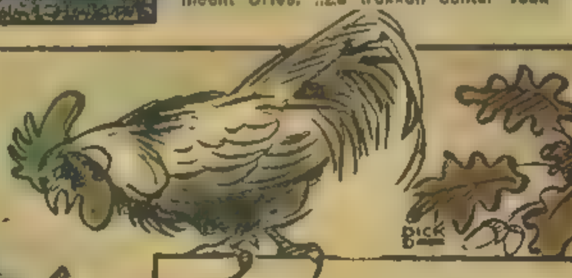

rood!" zegt Dries. „Als je even de verrekijker neemt, kun je zien hoe verfomfaaid zijn staart er uitziet. Zo'n specht steunt bij het klimmen altijd op zijn stevige staartpennen, zodat die geweldig slijten." „Wat is dát voor een vogeltje?" roept Theo. „Daar! Naast die spar!" „Dat is een boomkruipertje!" antwoordt Dries. „Ook al zo'n klimmer. Daar gaat hij naar de volgende boom. Hij begint onderaan. Schoksgewijs hupt hij omhoog, in een spiraal om de stam heendraaiend. En als hij met zijn priemsnaveltje een lekkernij uit een schorsspleet gepeuterd heeft, roept hij tevreden „siet, siet".

Luister maar! Je kunt zien, dat ook dit vogeltje op zijn gerafeld staartje steunt. De enige klimmer, die dat niet doet, is de boomklever. Kijk! Daar komt hij juist aan!" „Hij loopt omlaag!" roept Jan opgewonden. En inderdaad, op zijn dooie gemak tippelt hij de gladde beukestam loodrecht af. „Twat, twat," fluit hij vol en luid. Even later vervolgt hij zijn speurtocht aan de onderzijde van een horizontale tak. Hij doet het als een volleerd acrobaat. Zijn korte staart wordt bij dit klauteren niet gebruikt. „We treffen het wel, dat we ze alle drie bij elkaar zien," meent Dries. „Ze trekken echter vaak

met elkaar op. Een troep meesjes houdt hen dan gezelschap. De werkzaamheden zijn dan prachtig verdeeld: de vele mezen voor de speurtocht naar insectenlarven, poppen en eieren in de boomkruinen, de specht onder de schors, de kruipertjes tussen de schors, en de mooi gekleurde klever kan zelfs de onderkant der zware takken bewerken." „Het is goed, dat de insecten niet beseffen, welk een prachtig uitgeruste inspectiegroep er naar hen uitziet!" lacht Jan. In het zand wijst Dries de jongens op wat vaag afgedrukte sporen. „Dat is de vos geweest," zegt hij. „Als die vrijbuiter maar uit de buurt van de boerderij blijft, vind ik het wel goed. Verleden jaar liep hij op klaarlichte dag over het erf. De haan zat luid kraaiend boven op het dak!"

Het Kerstmandje

Nauwelijks hadden ze het deksel opgelicht of een vrolijke fox-terrier wipte uit het mandje.

Ik stuur jullie ter gelegenheid van Kerstmis een mandje met allerlei lekkere verrassingen. Eet er niet veel van ineens, kinderen, anders mocht je eens ziek worden en jullie weten dat ik nog enige dagen bij tante Nel moet blijven. Tante betert wel, maar het zal nog een poosje duren...."

Zo lazen Mia en Koos in de brief die ze van hun moeder hadden gekregen. Nadat hun moeder plotseling weg moest, waren ze bij tante Dora onder dak gekomen en nu popelden ze natuurlijk van verlangen naar dat geheimzinnige mandje.

Op Kerstavond kwam het, juist toen tante in de keuken bezig was met de feestvoorbereidingen.

Maar wat vreemd. Het leek helemaal niet op het mandje, waarover moeder had geschreven. Er zat hooi en stro in.

Nauwelijks hadden ze het deksel opgelicht of een levendige, vrolijke fox-terrier wipte uit het mandje en keek de beide kinderen guitig aan. De hond had een blauw bandje met een kaartje om zijn hals en op dat kaartje stond:

„Mijn naam is Rik. Wees vriendelijk en lief voor me en geef mij een beetje melk, want ik heb al een lange reis achter de rug."

Mia en Koos waren in de wolken. Ze waren nog aan het stoeien met de fox toen er weer werd gebeld. Weer een mandje. Dit keer zeker van moeder. Want toen ze het openmaakten, lag er een weelde van allerlei lekkers in.

Toch zetten ze dat mandje gauw op de tafel en hun ogen bleven maar rusten op Rik, die daar vrolijk zijn melk stond op te likken en het blijkbaar erg naar zijn zin had.

„Dat is vast een vergissing," zei Koos kleintjes, „het mandje met dat lieve hondje is natuurlijk verkeerd bezorgd."

„Ik weet wat," zei Mia, „we brengen het hele geval naar de rommelkamer. Daar komt nooit iemand en we wachten rustig af, of iemand die mand komt opeisen. Voorlopig zeggen we liever niets aan tante Dora, want die wil geen hond in huis hebben. Wat een lieve schat...."

Mia en Koos brachten dus hun aanwinst naar de rommelkamer.

„Koest, Rikje," fluisterde Mia, „stil zijn, lieverdje. Morgen vroeg komen we dadelijk naar je kijken."

Toen gingen ze naar beneden en naar bed.

Maar op Kerstmorgen werden ze allebei al heel vroeg met een schok wakker. Koos kwam al aanrennen en zag wit als een doek.

„Het is vast Rik," riep hij. „Hoor eens, wat hij voor een kabaal maakt. Hij maakt het hele huis wakker."

Inderdaad. Boven in de rommelkamer zat Rik te janken en te blaffen, dat het een leven was als een oordeel. Natuurlijk kwam tante Dora er ook aan te pas.

„Wat is er gaande?" vroeg tante. „Dat is zeker een hond van de buren. Gauw allemaal naar bed."

Maar de kinderen waren zo opgewonden, dat ze het hele geheim er maar meteen uitflapten.

„En was dat mandje aan jullie geadresseerd?" vroeg tante Dora.

„Ja," riepen de kinderen, „maar misschien is het toch een vergissing."

„Dat weet ik nog niet zo zeker," lachte tante. „Heb je dat adres nog?"

„Ja," riep Koos, „dat heb ik bewaard."

Tante Dora bekeek het en lachte. „Het is een enveloppe, kinderen, kijk maar, er zit zelfs een briefje in. Lees maar."

En Mia en Koos lazen: „Een klein Kerstgeschenk aan mijn lieve Koos en Mia van tante.... Dora."

Toen vlogen Mia en Koos hun tante om de hals. Nooit waren ze zo blij geweest en van slapen kwam helemaal niets meer.

Rik werd er natuurlijk bijgehaald en als je hem zo tussen zijn twee kleine baasjes in zag zitten bij het haardvuur, wist je werkelijk niet wie het meeste plezier had van de drie: Koos, Mia of Rik.

Misschien nog wel tante Dora.

Vikkie Vinnig

VIKKIE VINNIG EN SHEILA HEBBEN BEZOEK GEKREGEN VAN VIKKIE'S VRIENDINNEN, JOAN EN SHEILA. MET Z'N VIERTJES GAAN ZIJ OP EEN RIVIERTJE ROEIEN. DAAR BOTST EEN JONGEN MET ZIJN BOOTJE TEGEN HEN AAN

DOOR DE SCHOK IS HET BOOTJE VAN DE JONGEN OMGESLAGEN, HIJ ZELF VALT IN HET WATER. HET ROEIBOOTJE VAN VIKKIE EN HAAR VRIENDINNETJES SCHOMMELT WEL, MAAR HET SLAAT GELUKKIG NIET OM. HET RIVIERTJE IS NIET ERG DIEP, MAAR DE JONGEN ZAKT STEEDS VERDER WEG IN DE MODDER. EN ZIJN BOOTJE DRIJFT WEG.

VLUG ROEIEN ZIJ NAAR DE PLEK, WAAR DE JONGEN NOG STEEDS MET ZIJN STOK IN HET WATER STAAT. „WIJ KOMEN BIJ JE,' ROEPT VIKKIE. DE JONGEN KAN NIET ZWEMMEN, HIJ WAS EERST BANG, DAT HIJ VERDRINKEN ZOU. MAAR NU LACHT HIJ BIJNA ALWEER OM HET ONGELUKJE DAT NOG GOED IS AFGELOPEN

VIKKIE STEEKT HAAR ARM UIT. DE JONGEN PAKT HAAR HAND EN KLIMT UIT HET WATER IN HET BOOTJE. ZIJN KOUSEN EN SCHOENEN ZIJN DRIJFNAT, MAAR DAT IS NIET ZO ERG, WANT IN DE WARME ZON ZULLEN ZE WEL GAUW DROOG ZIJN. ZIJ ROEIEN NAAR HET BOOTJE VAN DE JONGEN EN JOAN BINDT HET MET EEN TOUW AAN HUN EIGEN BOOT VAST

MET Z'N ALLEN LACHEN ZIJ OM HET AVONTUUR, DAT ZO GOED IS AFGELOPEN. DE VRIENDINNEN VERTELLEN DE JONGEN, DAT ZIJ GAAN PICKNICKEN OP EEN MOOI PLEKJE MET VEEL BOS AAN DE KANT VAN DE RIVIER. ZIJ VRAGEN, OF HIJ MET HEN MEE WIL GAAN. DAAR HEEFT HIJ WEL OREN NAAR

SPOEDIG ZIJN ZIJ OP DE PLAATS, WAAR ZIJ WILLEN PICKNICKEN. HET IS EEN PRACHTIG PLEKJE, MET VEEL BOMEN EN STRUIKGEWAS, EN HET IS ER HEERLIJK KOEL. MET Z'N ALLEN DRAGEN ZIJ DE BOTERHAMMEN, DE APPELS EN DE LIMONADE OP DE KANT. TERWIJL ZIJ ETEN, HOREN ZIJ EEN VREEMD, PIEPEND GELUID DICHTBIJ IN HET STRUIKGEWAS

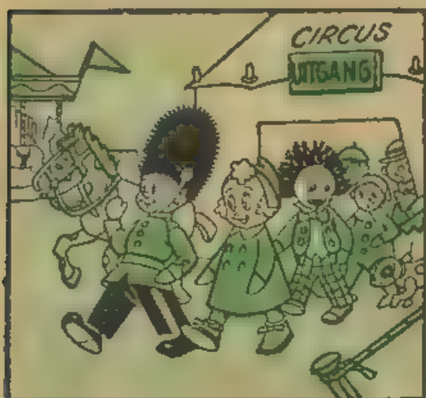
NIEUWSGIERIG LOPEN ZIJ NAAR HET STRUIKGEWAS, WAARUIT HET VREEMDE GELUID KOMT. „IK GELOOF DAT HET EEN VOGELTJE IS,' ZEGT EEN VAN DE MEISJES. „HET KLINKT ZO ANGSTIG, MISSCHIEN IS HET UIT HET NEST GEVALLEN.' ZIJ LUISTEREN NOG EENS GOED, EN NU HOREN ZIJ PRECIES WAAR HET GEPIEP VANDAAN KOMT

1. Dollie Dimpel en haar vriend Tommie, de soldaat, hebben een heerlijke dag samen. Het circus is in speelgoedstad en zij hebben een mooie plaats gekregen. En zelfs Batty, Tommie's paard, mag ook bij hen zitten.

2. Zij zien beren, olifanten en leeuwen, die mooie kunststukjes doen. En natuurlijk is Batty vol belangstelling voor het circuspaard, dat de hele piste van het circus rondloopt met een clown op zijn rug. En als dan de clown bovendien nog door hoepels springt, juicht het hele circus van plezier.

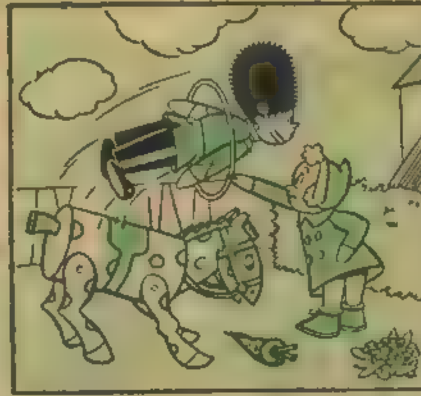

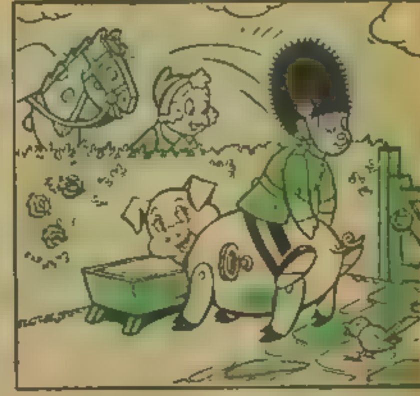
3. „Wat hebben wij een schik gehad," lacht Dollie als zij samen naar huis toe gaan. „Ja," grinnikt Tommie, „en ik geloof vast dat wij precies hetzelfde plezier kunnen maken. Als we zo'n grote hoepel vjnden, kan ik er net als de clown ook doorheen springen."

4. Als zij bij Dollie's huis komen, zien zij tegen de muur een bundel stokken staan. „Dat is nu juist wat we nodig hebben," zegt Tommie. Hij neemt een stok, buigt die zorgvuldig en ondertussen is Dollie naar binnen gegaan om een stuk touw te halen.

5. „Dit is nu precies de goede maat vòor mij om er doorheen te springen," lacht Tommie, terwijl hij zorgvuldig de einden van de gebogen stok aan elkaar bindt. „Wij zullen nu weldra ons eigen circus hebben, Dollie. Let maar goed op!"

6. „En nou," roept Tommie, „zal ik mijn wondermooie, opwindende duik door de lucht gaan doen. Houd nu de hoepel zo hoog als je maar kunt, Dollie," en met 'n een, twee . . . af! tegen Batty gaat Tommie op één been staan, terwijl het paard vooruitsnelt.

7. Tommie neemt inderdaad een prachtige duik, recht door de hoepel. Maar, o, lieve help! Batty zag een lekkere verse wortel op het gras liggen. En het paardje houdt zoveel van wortels, dat het Tommie helemaal vergat en zich vooroverboog om de wortel te pakken.

8. Floep! vloog Tommie over de heg, en kwam precies terecht op de rug van Percy Varken. „Wat ben jij aan het doen?" grinnikt Percy. „Ik heb gevlogen," lacht Tommie. „Wat ben ik blij, dat je daar stond, Percy, want je bent zo heerlijk zacht om op neer te komen!" En zo had iedereen pret.

BOB EN BEP

BOB EN BEP, HET ONAFSCHEIDELIJKE TWEETAL, TREKKEN DOOR HET GEHELE LAND, HELPEN DE MENSEN OVERAL WAAR ZIJ MAAR HELPEN KUNNEN EN BELEVEN ALLERLEI AVONTUREN. ZIJ WORDEN STEEDS GEVOLGD DOOR STIGGINS, DIE HEN WIL TERUGBREN- [redacted] ZIJN ONTVLUCHT

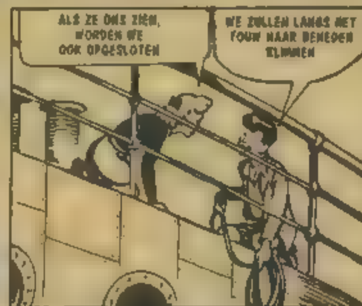

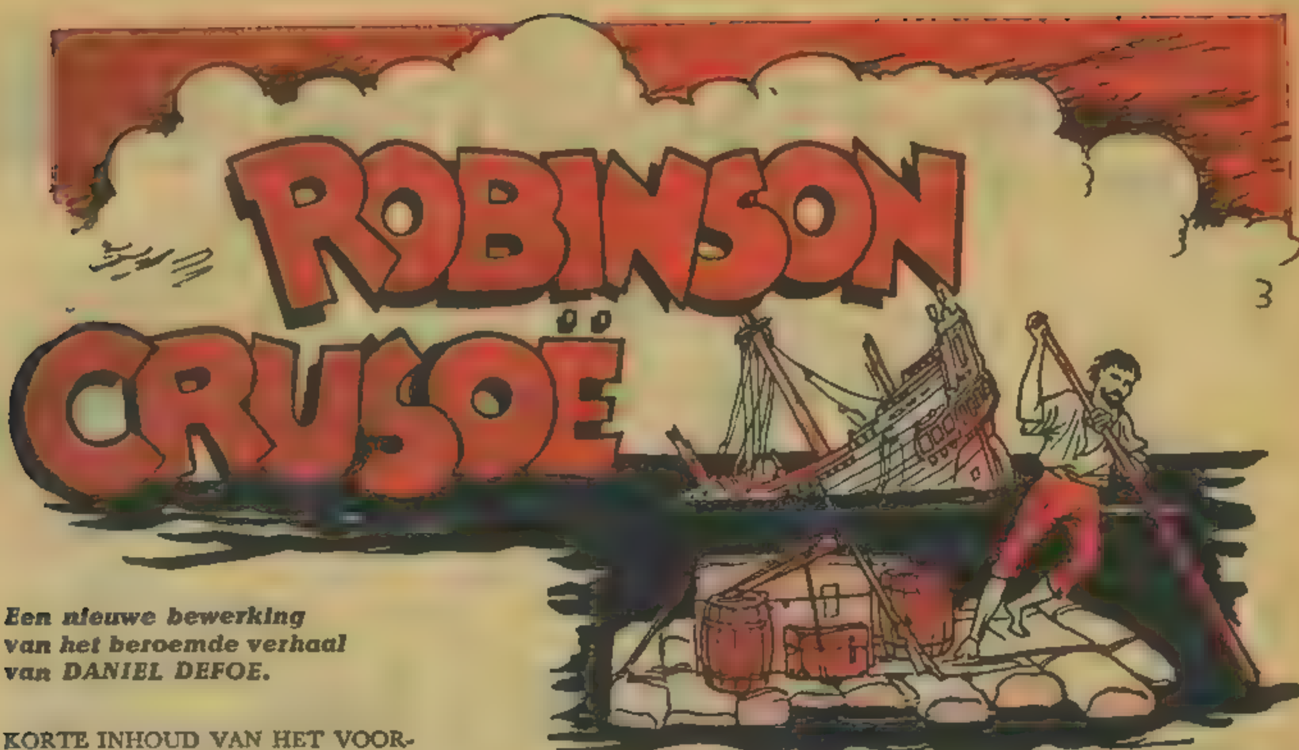

Een nieuwe bewerking van het beroemde verhaal van DANIEL DEFOE.

VI

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Na verschillende avontuurlijke reizen lijdt Robinson Crusoë schipbreuk; geheel alleen spoelt hij aan op een onbewoond eiland. Met grote moeite haalt hij kruit, voedsel en hout van het schip; hij bouwt een hut, weet potten en pannen te maken en zaait een beetje graan, dat hij van boord gehaald heeft. Na enkele jaren heeft hij voldoende graan, maakt kleren van dierenhuiden, bouwt een bootje en gaat geiten houden, die hij op het eiland gevangen heeft. Tot zijn schrik ontdekt hij echter op het strand een voetafdruk van mensen en verschillende geraamten.

* * * * * * * * * * * *

Ik was zo van afgrijzen vervuld, dat ik een tijdlang niet dacht aan gevaar voor mijn eigen leven. Een tijdlang stond ik als versteend, maar toen kwam mijn maag in opstand en walgde ik van dit afschuwelijke schouwspel. Zonder verder nog op of om te zien keerde ik mij om en ging terug naar mijn woning bij de rots.

Thuisgekomen voelde ik mij heel wat meer op mijn gemak dan ik in lange tijd geweest was. Want ik begreep nu, dat de wilden niet nàar mijn eiland kwamen om er iets te zoeken, noch verwachtten er iets te zullen vinden. Want natuurlijk waren ze in de loop der jaren weleens verder op het eiland geweest zonder echter iets van hun gading te vinden. En dat was ook wel de reden, dat ik in de achttien jaar, die ik nu op het eiland woonde, nooit ergens afdrukken van menselijke voetstappen had gevonden. Ik zou hier nog best achttien jaar kunnen blijven zonder dat zij mij ooit zouden ontdekken, als ik mij tenminste niet zelf aan hen zou vertonen. Want de wilden kwamen hier blijkbaar alleen om de vijanden, die zij in de gevechten op zee in hun kano's hadden buitgemaakt, op te eten.

Toch had ik zulk een afschuw van deze verschrikkelijke mensen, dat ik bijna twee jaar lang niet meer buiten mijn eigen gebied kwam, dat wil zeggen: mijn huis aan zee, mijn buitenhuis, mijn velden en mijn weiden. Want ik voelde er niets voor deze helse schepsels, van wie ik een even grote afkeer had als van de duivel zelf, op een kwade dag tegen het lijf te lopen. Daarom ook zag ik van mijn vroegere plannen af om mijn boot, die in de buurt lag van de plaats, waar ik mijn afgrijselijke ontdekking had gedaan, naar mijn zijde van het eiland te halen. Want beter geen boot, dan levend gevild te worden door deze wilden.

Na verloop van tijd echter en ten gevolge van het feit, dat ik steeds meer begon te beseffen, dat er zeer weinig kans bestond, dat ik door de wilden zou worden ontdekt, begon ik langzamerhand mijn angst te verliezen. Ik begon weer mijn gewone leventje te leven, alleen met dit verschil, dat ik meer op mijn hoede was niet door één van hen gezien te worden. Vooral zorgde ik er voor geen geweer af te schieten, opdat de wilden het niet zouden horen, en ik was nu blijer dan ooit, dat ik mijn kudde tamme geiten had, zodat ik voor mijn levensonderhoud niet meer van de jacht afhankelijk was. Wel ving ik nog weleens geiten in valkuilen of strikken, zoals ik vroeger reeds had gedaan, maar twee jaar lang heb ik geen schot gelost. Uit veiligheidsoverwegingen ging ik echter nooit zonder geweer uit. Ook stak ik steeds een paar pistolen in mijn gordel en bovendien een hartsvanger en een zwaard. Ik zag er dus wel zeer krijgshaftig uit met deze bewapening en met de kleding die ik nu droeg.

Op mijn hoofd had ik een grote muts van geitevel met een lange klep, die afhing in mijn nek om mij te beschermen tegen de zon en de regen. Verder droeg ik een kort jasje van geitevel en een broek, die tot mijn knieën reikte. Deze laatste was gemaakt van het vel van een oude bok, waarvan de haren zo lang waren, dat ze afhingen tot op mijn voeten. Kousen en schoenen had ik niet, maar ik droeg iets dat leek op laarzen, waaraan lange linten waren, die ik om mijn benen vlocht. Verder had ik een korte baard, die ik zorgvuldig bijhield, en een enorme snor, zoals ik de Turken had zien dragen in Sallee.

Op een goede dag kwam de gedachte bij mij op de menseneters bij hun bloedig bedrijf te verrassen en zo mogelijk hun slachtoffer te bevrijden. Die gedachte liet mij niet meer los en ik bedacht allerlei middelen om dit plan uit te voeren en zo misschien te bereiken, dat de wilden mijn eiland voorgoed zouden mijden. Maar geen van de plannen, die ik bedacht, was uitvoerbaar. Want wat kon tenslotte één man beginnen tegen misschien

twintig of dertig wilden, bewapend met pijl en boog, waarmee zij even zuiver konden schieten als ik met mijn geweer?

Soms dacht ik er ook weleens over een pond of vijf, zes kruit neer te leggen op de plaats, waar zij hun vuur stookten Zo gauw als het warm zou worden zou dan het kruit vlam vatten en ontploffen en allen, die zich in de omgeving bevonden, kunnen vernietigen. Maar ook dat plan moest ik wel opgeven. Want op de eerste plaats had ik alles bij elkaar niet meer dan een vat kruit over en bovendien liep ik het risico, dat niemand door de ontploffing getroffen zou worden en dat zij niet voldoende de schrik te pakken zouden hebben om voorgoed weg te blijven.

Daarna dacht ik erover om zelf op een geschikte plaats in hinderlaag te gaan liggen met mijn drie geweren, alle dubbel geladen Midden onder hun bloedig bedrijf zou ik dan achter elkaar de drie geweren afschieten en met ieder schot minstens twee man kunnen doden. Dan zou ik op hen afstormen en mijn drie pistolen op hen leegschieten en wie dan nog in leven zou zijn met mijn zwaard neerslaan. Ik twijfelde er niet aan, dat ik hen op deze wijze, zelfs als zij met twintig man zouden zijn, zou aankunnen. Wekenlang speelde ik met dit plan en ik was er zo vol van, dat ik er vaak van droomde.

Verschillende malen ging ik er op uit om een goede hinderlaag te vinden en ook bezocht ik een paar keer de plaats aan de kust, waar de wilden hun walgelijke feestmalen hielden. Dan werden de wraakgevoelens in mij nog groter en zou ik niets liever willen dan twintig of dertig van die schobbejakken aan het zwaard rijgen.

Ik vond toen een plaats op een der heuvels in de nabijheid, waar ik veilig de komst van hun boten kon afwachten. Voor zij aan land zouden komen, kon ik mij dan verbergen in een grote, holle boom, die dicht bij de gruwzame plaats stond. Vandaar zou ik al hun doen en laten gade kunnen slaan en mijn doel niet kunnen missen.

Ik besloot dus op deze plaats in hinderlaag te gaan liggen en maakte mijn twee musketten en mijn jachtgeweer in orde. De musketten laadde ik beide met een paar kogels en het jachtgeweer met de zwaarste hagel, die ik bezat. Mijn pistolen laadde ik beide met vier kogels. Verder maakte ik nog munitie gereed voor een tweede en een derde salvo. Elke dag klom ik daarna op de top van een van de heuvels, die op drie mijl afstand van mijn vesting lag, om te zien of er zich boten op zee vertoonden. Zover mijn kijker reikte, zocht ik dan de zee af, maar steeds tevergeefs en tenslotte na drie maanden gaf ik het op.

Een jaar lang gebeurde er verder niets bijzonders Alleen haalde ik mijn boot, die dicht bij de plaats lag waar de wilden kwamen, daar weg en bracht haar naar een kleine inham, die overschaduwd werd door hoge rotsen. Ik was ervan overtuigd, dat de wilden haar daar nooit zouden vinden, omdat zij met hun open boten nooit door de stroom en de branding zouden komen.

Verder verliet ik mijn woning vrijwel alleen om mijn vaste bezigheden te verrichten: de verzorging van de geiten en de akker en de aanvulling van mijn levensmiddelenvoorraad. Maar ik was daarbij steeds bedacht op mijn veiligheid. Onnodig sloeg ik geen spijker in een plank en kapte ik geen stukje hout, om vooral maar niet gehoord te worden. En nog veel minder schoot ik een geweer af. Ook maakte ik zo min mogelijk vuur om mij niet door de rook te verraden, want ik wist uit ervaring, dat bij helder weer een rookkolom op zeer grote afstand zichtbaar is. Daarom gebruikte ik zoveel mogelijk houtskool om allerlei dingen te verwarmen, daar deze in het geheel geen rook geeft. In Engeland had ik weleens gezien hoe men houtskool maakt en ik deed het op dezelfde wijze, namelijk door een stapel houtblokken af te dekken met graszoden en het hout hieronder te laten smeulen.

Toen ik echter een keer op een zeer afgelegen plaats in het bos bezig was hout te kappen voor mijn kolenbranderij, ontdekte ik, dat zich verborgen achter een zeer zware struik de ingang van een hol bevond. Ik zag, dat het hol vrij diep was en dat ik er gemakkelijk rechtop in kon staan, en nieuwsgierig geworden deed ik een stap naar binnen. Maar even snel was ik weer buiten, want uit het zwarte duister van de grot keken mij een paar lugubere groene ogen aan. Ik schrok geweldig, niet wetend of het de duivel was of het een of ander wild dier.

Maar na een tijdje vatte ik toch weer moed. Ik nam een brandend stuk hout en ging weer naar binnen, maar bijna was ik weer gevlucht. Want nauwelijks had ik een paar stappen in de grot gedaan of ik hoorde een gezucht en gesteun als van een doodziek mens. Koude rillingen liepen over mijn rug, maar toch hield ik deze keer mijn hoofd koel. Ik deed nog een paar stappen naar voren en zag toen een geweldige oude bok op de grond liggen, die bezig was zijn laatste adem uit te blazen. Ik probeerde het dier nog overeind te helpen, maar het kon zelfs niet meer staan en enkele ogenblikken later gaf het de geest.

Het hol was niet bijzonder groot: ongeveer drie meter in het vierkant. Op één plaats echter was er een gat in de wand en ik veronderstelde, dat het hol daar verder doorliep. De doorgang was echter zo laag dat ik er slechts kruipend op handen en voeten doorheen kon. Bovendien wist ik niet waar ik terecht zou komen en daarom besloot ik de volgende dag terug te komen met een paar kaarsen en een tondeldoos. Deze laatste had ik gemaakt van de haan van een musket, waarbij ik in de vuurpan een stuk zwam deed. Van geitevet maakte ik nu zeer bruikbare kaarsen.

Met een stel kaarsen ging ik dus de volgende dag terug naar de grot. Eerst begroef ik de oude bok en daarna kroop ik op handen en voeten verder het hol in. De smalle gang bleek bijna tien meter lang te zijn, maar daarna kwam ik in een grote onderaardse ruimte waarvan de zoldering bijna zes meter hoog was. Toen ik met mijn brandende kaars deze ruimte binnenkwam, was het of er plotseling duizenden sterren begonnen te glanzen. Van alle wanden spatte en kaatste het licht terug. Mogelijk zaten er in de rotswand diamanten, maar ik denk toch eerder, dat het fijne goudadertjes geweest zijn.

De vloer van de grond was effen en droog en was bedekt met fijn grint. Er waren geen insecten of ander ongedierte en de wanden waren volkomen droog. Wel leverde de ingang nogal moeilijkheden op, maar in dit geval was dit juist een voordeel. Want ik wilde deze plaats gebruiken als een veilig onderkomen in geval van nood en bovendien wilde ik hier alle voor mij belangrijke dingen opbergen, die ik niet direct nodig had. De volgende dag bracht ik dan ook mijn hele kruitvoorraad, op enkele ponden na, naar dit hol en verder al mijn reservewapens, namelijk twee jachtgeweren, waarvan ik er in totaal drie had, en drie musketten, waarvan ik er in totaal acht had. De andere liet ik in mijn versterkte woning om die zonodig te kunnen verdedigen. Bij deze verhuizing maakte ik toevallig ook het kruitvat open, dat indertijd vochtig was geworden door het zeewater. Ik merkte nu, dat het water slechts enkele centimeters diep in het kruit was doorgedrongen. Waar het vochtig was geworden was het zo hard geworden als een steen, maar binnenin was het kruit volkomen goed gebleven. Zodoende had ik nog zestig pond zeer goed kruit, waar ik in het geheel niet op gerekend had. Ook dit kruit bracht ik naar het hol en verder ook al het lood, dat ik kon gebruiken om kogels te gieten.

Ik voelde mijzelf nu als een van de reuzen uit een sprookje, die in grote holen in de rotsen wonen, waar niemand hen kan benaderen. Want ik was ervan overtuigd, dat zelfs al zouden vijfhonderd wilden mij achtervolgen, zij mij hier nooit zouden

vinden. En zelfs al zouden zij mij vinden, dan zouden zij mij hier toch nooit durven aanvallen.

Ik was nu drieëntwintig jaar op het eiland en langzamerhand was ik zo aan het leven hier gewend geraakt, dat ik mij met het eenzame leven verzoend had en bereid was hier mijn laatste adem uit te blazen zoals de oude bok in het hol. Het enige eigenlijk, waarover ik mij zorgen maakte, was dat de wilden op een kwade dag naar mijn huis zouden komen en alles zouden verwoesten. Ik had nu ook allerlei dingen waarmee ik mijn tijd plezierig kon doorbrengen en mij kon vermaken.

Op de eerste plaats had ik Poll, mijn papegaai. Hij kon nu zeer goed praten en ik voerde soms urenlang bijzonder amusante gesprekken met hem. Zesentwintig jaar lang heeft hij bij mij gewoond en misschien leeft hij nu nog en doet hij niets dan roepen om de arme Robinson Crusoë. Want in Brazilië heb ik weleens gehoord, dat papegaaien soms meer dan honderd jaar oud worden. Ook mijn hond was gedurende meer dan zestien jaar een prettige kameraad voor mij. Hij stierf tenslotte van ouderdom. Ik heb al verteld, dat de katten langzamerhand een plaag voor mij geworden waren. Zij vermenigvuldigden zich zo snel en werden zo driest, dat ik tenslotte wel gedwongen was er een groot aantal dood te schieten. De halfwilde katten vluchtten daarop naar het bos, waar zij spoedig geheel verwilderden en ik hield alleen mijn twee oude katten bij mij en drie van de jonge, die zich erg aan mij gehecht hadden.

Verder had ik binnen de omheining van mijn woning nog drie kleine geitjes, die uit mijn hand aten, en behalve Poll nog twee papegaaien, die allebei mijn naam konden uitspreken, maar die het, ook omdat ik aan hen niet zoveel aandacht besteedde, met praten lang niet zo ver brachten als Poll. Ook hield ik bij mijn woning nog een paar tamme watervogels, waarvan ik de naam niet kende. Ik had ze gevangen aan het strand en nadat ik ze aanvankelijk had gekortwiekt, waren ze heel tam geworden. Ze nestelden nu in de omheining, die zeer breed en dicht geworden was, en maakten een plezierige bedrijvigheid rond mijn woning.

Het was intussen weer December geworden en dat betekende voor mij, dat het weer tijd werd om de oogst binnen te halen. Op een goede dag ging ik vroeg in de morgen, nog voor het aanbreken van de dag, op stap naar mijn akker en zag toen tot mijn verbazing in de verte op een afstand van ongeveer twee mijl het licht van een vuur op het strand, op de plaats, waar ik eerder de voetsporen van de wilden had gezien. Onmiddellijk ging ik terug naar mijn woning en haalde de ladder naar binnen, opdat zij niet zouden ontdekken, dat hier iemand woonde, als zij toevallig mijn kant uit zouden komen. Daarop laadde ik al mijn geweren en pistolen, vastbesloten om mij zo nodig tot het uiterste te verdedigen. Zo wachtte ik ongeveer twee uur, maar tenslotte begon ik ongeduldig te worden en wilde ik weleens weten, wat de wilden nu eigenlijk uitvoerden. Maar ik had geen spionnen, die ik uit kon zenden en dus moest ik wel zelf op verkenning uit. Via mijn ladder klom ik naar de top van de heuvel, waar ik plat op mijn buik ging liggen, opdat de wilden mij niet zouden zien. Met mijn kijker kon ik vandaar de wilden bespieden en ik zag negen naakte mannen gehurkt rond een vuur zitten, waarboven zij, naar ik vermoedde, bezig waren mensenvlees te braden. Zij hadden twee kano's bij zich, die zij op het strand getrokken hadden. Daar het eb was, schenen zij te wachten tot de vloed weer opkwam om dan weg te varen. Op een gegeven moment zag ik hen allen opspringen en begonnen zij te dansen rond het vuur. Een uur lang duurde dit barbaarse feest en daarna gingen zij bij het opkomen van het tij allen in de boten en voeren zij weg in westelijke richting.

Uit deze gedragingen maakte ik op, dat zij steeds met eb naar mijn eiland kwamen en bij vloed, als de stroming het gunstigst was, weer wegvoeren. Daarom kon ik dus in het vervolg als het vloed was rustig over mijn eiland wandelen, als tenminste bij eb alles veilig was gebleken. Dat was voor mij een hele geruststelling.

Toen zij goed en wel uit het gezicht verdwenen waren, hing ik twee geweren om mijn schouder, stak twee pistolen in mijn gordel en gespte mijn zwaard aan. Zo bewapend ging ik naar de kust en daar zag ik, dat er op een punt, dat ik vanaf de heuvel niet had kunnen zien, nog drie kano's geweest waren. Overal zag ik de sporen van hun afschuwelijk werk: bloedvlekken en beenderen van mensen. Ik werd daardoor zo verontwaardigd, dat ik besloot de eerste de beste wilde, die ik weer te zien zou krijgen, onmiddellijk neer te schieten.

Overigens begon ik er na verloop van tijd wel van overtuigd te raken, dat zij niet zo vaak naar dit eiland kwamen. Want gedurende vijftien maanden kwam er geen van hen meer op het eiland aan land, tenminste, ik zag in al die tijd geen enkel spoor of teken van hen. En in het regenseizoen kwamen zij blijkbaar helemaal niet deze richting uit. Toch leefde ik altijd in onrust, omdat ik ondanks alles vreesde een keer door hen verrast te worden. In die vijftien maanden sliep ik vaak onrustig en soms had ik afschuwelijke dromen. Maar midden Mei, volgens mijn houten kalender was het de zestiende, gebeurde er iets waardoor mijn gedachten enige tijd in een andere richting gingen. Die dag stond er een zware storm. Donder en bliksem waren niet van de lucht en het noodweer duurde nog de hele volgende nacht. Ik zat 's avonds in mijn bijbel te lezen, toen ik plotseling een geweerschot hoorde, dat naar ik meende te kunnen vaststellen op zee werd afgevuurd.

Met een schok realiseerde ik mij, wat dit kon zijn. Ik sprong op, greep mijn ladder en klom naar de top van de heuvel. Nauwelijks was ik daar, of ik zag in de verte een vuurstraal als van een geweer. Ik luisterde of ik het schot kon horen en inderdaad, na ongeveer een halve minuut drong het geluid tot mij door. Het bleek te komen uit de richting, waar ik indertijd met mijn boot door de stroom was meegesleurd. Ik maakte daaruit op, dat er een schip in nood moest zijn en dat er waarschijnlijk een ander schip in de buurt was, dat door deze vuursignalen te hulp werd geroepen. Ik begreep wel, dat ik het schip geen hulp kon bieden, maar onmiddellijk kwam de gedachte bij mij op, dat zij mij misschien konden helpen en van het eiland bevrijden. Daarom bracht ik op de top van de heuvel een hoop droog hout bijeen en stak er de brand in. Door de harde wind laaide het vuur hoog op en ongetwijfeld zou men het van het schip uit kunnen zien. Inderdaad werd er na een tijdje een schot gelost en even later nog een paar, alle uit dezelfde richting.

De hele nacht hield ik mijn vuur brandend en toen de dag aanbrak en de lucht een beetje opklaarde, zag ik in de verte op grote afstand ten oosten van het eiland op zee iets, dat leek op een zeil of de romp van een schip. Maar zelfs met mijn kijker kon ik niet nauwkeurig bepalen wat het was. Daarvoor was de afstand te groot en bovendien was het nog steeds erg heilg. Maar het ding daar in de verte bewoog niet en daaruit maakte ik op, dat het een schip voor anker was. U kunt begrijpen, dat ik brandde van verlangen om te weten wat het was. Daarom pakte ik mijn geweer en ging zo snel ik kon naar het oostelijke deel van het eiland, waar de rotsketen begon, die indertijd bijna mijn ondergang bewerkt had. De lucht was nu volkomen helder en tot mijn groot verdriet zag ik nu in de verte op de uiterste punt van de rotsketen het wrak van een schip liggen, dat blijkbaar door de storm op een onderzeese klip was gedreven.

Wat zou er van de bemanning van het schip geworden zijn? Misschien

was zij opgepikt door een ander schip, dat in de buurt was. Of misschien hadden de schepelingen mijn vuur gezien en hadden ze geprobeerd met de sloep de kust te bereiken. Maar in de zware storm was ook die boot misschien tegen de rotsen te pletter geslagen en gezonken. En ook bestond de kans, dat zij afgedreven waren naar de oceaan, waar zij een zekere ondergang tegemoet gingen. Maar dat waren allemaal slechts gissingen en ik kon, hoe dan ook, niets voor deze stakkers doen. Tenzij zij opgepikt waren door een ander schip, bestond er wel heel weinig kans, dat zij het er levend afgebracht hadden.

Wanhopig vroeg ik mij af, waarom er nu niet een paar van de opvarenden waren gered, of desnoods slechts één man. Dan zou ik eindelijk een metgezel gekregen hebben op dit eiland, een menselijk wezen, met wie ik kon praten en me onderhouden. In al de tijd, die ik nu op het eiland was, had ik nooit zo sterk verlangd naar het gezelschap van andere mensen en nooit zozeer het gemis daarvan gevoeld.

Een paar dagen later spoelde het lijk van een jongen op het strand aan. Hij was slechts gekleed in een broek en een hemd, zodat ik niet kon vaststellen welke zijn landaard was. Hij had niets bij zich dan een paar geldstukken en een pijp.

Een paar dagen later spoelde het lijk van een jongen op het strand aan

De zee was nu volkomen kalm en effen en steeds sterker werd in mij het verlangen om naar het schip te varen en te zien of ik nog iemands leven kon redden en zo zelf een metgezel te vinden. Tenslotte besloot ik het er maar op te wagen. Ik haastte mij naar mijn woning en bracht daar alles voor de tocht in orde. Ik maakte een hoeveelheid brood gereed en verder een kruik drinkwater, een kompas, een fles rum, waarvan ik nog steeds een flinke voorraad had, en een mandje gedroogde druiven. Dat alles bracht ik naar het strand. Vervolgens bracht ik mijn boot te water, hoosde haar leeg en droeg mijn levensmiddelen aan boord. Daarna ging ik nog eens naar huis om een tweede lading te halen. Deze keer nam ik mijn paraplu mee om mij tegen de zon te beschermen, nóg een kruik water en een paar broden, een zak rijst, een fles geitemelk en een kaas.

Daarna stak ik van wal. Ik roeide de kano langs de kust, tot ik op het uiterste punt van het eiland kwam. Vandaar moest ik de volle zee op varen. Maar toen ik de sterke stroming weer zag, die mij lang geleden bijna noodlottig was geworden, zonk mij de moed in de schoenen. Ik aarzelde of ik de tocht wel zou wagen en daar intussen de vloed begon op te komen, waardoor het toch onmogelijk zou zijn om verder te varen, besloot ik voorlopig aan land te gaan. Daar klom ik op een heuvel om te zien hoe de situatie van het wrak was en hoe de stromingen nu eigenlijk precies liepen. Toen ontdekte ik, dat bij vloed een sterke tegenstroom in de richting van de andere zijde van het eiland liep, en dat het dus niet zo moeilijk zou zijn van die stroom gebruik te maken om naar het eiland terug te varen. Dat was een hele geruststelling voor mij en ik besloot dan ook de volgende morgen als de vloed weer zou opkomen de tocht te wagen. Op mijn terugweg hoefde ik dan slechts in noordelijke richting te sturen en ik zou vanzelf door de stroom teruggedreven worden naar het eiland.

De nacht bracht ik door in mijn boot onder een grote oliejas, die mij beschermde tegen het overspattende water en de dauw, en bij het krieken van de dag stak ik van wal. Eerst hield ik een tijdje aan naar het noorden, maar toen ik de zuiging van de stroom begon te voelen, stuurde ik naar het oosten. Al gauw kreeg ik een flinke snelheid, doch het viel mij niet moeilijk mijn boot in de goede koers te houden, waarbij ik een peddel als roer gebruikte. De stroom voerde mij rechtstreeks in de richting van het wrak en binnen de twee uur had ik het bereikt.

Het was een triest schouwspel. Het schip, dat naar zijn uiterlijk te oordelen in Spanje gebouwd was, was tussen twee rotsen bekneld geraakt. De gehele achtersteven was door de golven stukgebeukt. De voorsteven, die tussen de rotsen bekneld zat, was blijkbaar met grote kracht op de klippen gejaagd en zat nu volkomen bekneld. De fokkemast en de grote mast waren vlak bij het dek afgebroken, maar de boegspriet, de scheg en de boeg leken nog geheel intact. Toen ik vlak bij het schip was, verscheen een hond aan dek, die toen hij mij zag, begon te janken en te huilen. Toen ik hem riep, sprong hij onmiddellijk in zee en met enige moeite lukte het mij hem in mijn boot te krijgen. Hij verging van honger en dorst en ik gaf hem een stuk brood, dat hij verslond als een hongerige wolf, die veertien dagen had rondgezworven in de sneeuw. Daarna gaf ik het arme dier wat water en als ik hem gelaten had, zou het er zich aan dood gedronken hebben.

Ik ging vervolgens aan boord van het schip. Het eerste wat ik daar zag, waren twee mannen, die verdronken waren in de kombuis. Zij hadden hun armen om elkaar heengeslagen en het leek mij waarschijnlijk, dat het water, toen het schip op de rotsen was gelopen, met zo'n enorme kracht de kombuis was binnengespoeld, dat het voor de mannen geweest moest zijn, alsof het schip zich reeds geheel onder water bevond. Daarom was er voor hen geen kans geweest aan dek of van boord te komen. Behalve de hond was er geen levend wezen meer op het schip. In het ruim kon ik niet veel meer van de lading ontdekken. Wel waren er een paar kisten met flessen wijn of likeur, maar ze waren zo zwaar, dat ik ze niet naar boven kon krijgen. Verder vond ik twee kisten, die waarschijnlijk aan een paar leden van de bemanning hadden toebehoord. Ik bracht ze in mijn boot, zonder echter eerst gekeken te hebben wat erin zat.

Het was wel erg spijtig, dat de achtersteven van het schip was afgeslagen. Want te oordelen naar wat ik vond in de twee kisten zou ik dan een zeer goede reis hebben gemaakt.... Gezien de koers, die het schip gevaren had, was het op weg van Buenos Aires of Rio de la Plata in Zuid-Amerika naar Havana op het eiland Cuba, om vandaar misschien door te varen naar Spanje. Ongetwijfeld had het grote schatten aan boord, die nu echter voor niemand enig nut hadden.

Behalve de kisten vond ik nog een vaatje likeur van ongeveer vijftig liter, dat ik met veel moeite in mijn boot bracht. In een van de hutten vond ik verschillende musketten en een grote kruithoorn, waarin zich ongeveer vier pond kruit bevonden. Ik had geen ruimte meer om de musketten te bergen en daarom nam ik alleen de kruithoorn mee en verder nog een vuurtang, twee kleine koperen keteltjes, een grote koperen ketel om chocolade te maken en een braadrooster. Met deze lading en de hond voer ik, toen het tij begon te keren, terug naar het eiland. Doodmoe bereikte ik dezelfde avond een uur na zonsondergang de kust.

De nacht bracht ik weer door in de boot en de volgende morgen droeg ik mijn gehele lading aan land. Nauwkeurig onderzocht ik alles wat ik had meegebracht. De likeur in het vaatje bleek rum te zijn, maar hij was lang zo goed niet, als die wij in Brazilië hadden. In een van de kisten vond ik nog een paar flessen voortreffelijke brandewijn, en verder twee potten sukade, een paar goede hemden, die mij zeer welkom waren, en achttien goede zakdoeken en geruite halsdoeken. In drie geldkistjes vond ik elfhonderd dukaten en zes gouden dubloenen en nog wat kleinere goudstukken, alles bij elkaar ongeveer een pond goud. In de andere kist vond ik alleen maar wat kledingstukken, waaronder vier paar schoenen. Geld zat er niet veel in, alles bij elkaar niet meer dan vijftig realen, waaruit ik concludeerde, dat deze kist had toebehoord aan een armere man dan de eerste, die waarschijnlijk het eigendom was geweest van een officier.

Al de bagage borg ik op in de kelder van mijn huis en de boot bracht ik weer naar zijn oude ligplaats.

De twee volgende jaren gebeurde er niets bijzonders. Alles ging zijn gewone gang. Alleen was ik steeds op mijn hoede voor de wilden. Daarom ging ik meestal naar het oostelijk deel van het eiland, waar zij nooit kwamen en waar ik dus met minder voorzorgen en een geringere last aan wapens kon rondwandelen.

Wel dacht ik er vaak over, hoe ik dit eiland kon verlaten. Ik zou kunnen proberen de kust te bereiken, waar de wilden vandaan kwamen. Maar van de andere kant was dat te gevaarlijk, daar het van tevoren wel vaststond, welk lot me daar te wachten stond. Maar ik zou ook kunnen proberen andere streken te bereiken, vanwaar ik steeds langs de kust varend, zoals ik bij mijn ontsnapping uit Sallee had gedaan, kon proberen door blanken bewoond gebied te bereiken. Vaak lag ik over deze dingen te peinzen als ik 's avonds in mijn hangmat lag, maar nooit vond ik een oplossing. Eens op een avond had ik weer urenlang over deze dingen liggen denken en daarna viel ik in een diepe, gezonde slaap. Ik droomde toen, dat ik op een goede morgen elf wilden uit twee kano's aan land zag komen. Zij voerden een andere wilde met zich mee, die zij van plan waren te gaan opeten.

Maar op een gegeven ogenblik rukte deze zich los. Hij rende zo hard hij kon in de richting van mijn huis en verborg zich in de dichte omheining. Toen ik zag, dat geen van zijn achtervolgers in de buurt was, kwam ik te voorschijn. Ik lachte tegen hem om hem te bemoedigen. Daarop knielde hij op de grond en smeekte mij met gebaren hem te helpen. Ik gaf hem mijn ladder en hielp hem over de omheining. Vervolgens bracht ik hem in mijn kelder en maakte hem duidelijk, dat hij bij mij kon blijven en mijn knecht kon worden.

Bij mijzelf dacht ik: Nu ik deze man bij mij heb, kan ik gemakkelijk naar het vasteland komen. Hij kan mij dienen als gids en mij vertellen, waar ik veilig aan land kan gaan en welke voorzieningen ik moet treffen om niet in handen van menseneters te vallen.

Toen werd ik wakker uit mijn droom en ik was verschrikkelijk teleurgesteld, dat het allemaal niet echt geweest was. Maar uit de droom trok ik wel de conclusie, dat ik alleen kon proberen te ontsnappen van het eiland, als ik een wilde in mijn bezit kon krijgen. Het beste zou zijn, als dat een van de mensen was, die zij van plan waren op te eten. Maar daarvoor zou het nodig zijn al de anderen dood te schieten. Ik hoef niet te zeggen, welke gevaren daaraan voor mij verbonden waren, als mijn opzet zou mislukken. Maar tenslotte zette ik alle bezwaren opzij en besloot ik om koste wat het kost te proberen een van deze wilden in handen te krijgen.

Zo vaak ik er maar even tijd voor had, ging ik nu op verkenning uit. Bijna elke dag ging ik naar het westelijk deel van het eiland, maar gedurende anderhalf jaar gebeurde er tot mijn grote teleurstelling niets. Hoe langer ik echter moest wachten, des te hartstochtelijker verlangde ik ernaar de wilden te zien komen.

Op een goede morgen eindelijk zag ik vijf kano's tegelijk op het strand aan mijn zijde van het eiland. De wilden zelf kon ik van de plaats, waar ik mij bevond, niet zien, maar daar ik wist, dat er altijd vier tot zes in een boot zaten, rekende ik erop, dat zij minstens met twintig waren. Op zo'n groot aantal had ik niet gerekend en daarom werden al mijn plannen in de war gestuurd.

Ik durfde het niet wagen hen aan te vallen en bleef teleurgesteld en ontmoedigd binnen mijn vesting, die ik zo goed mogelijk in staat van verdediging bracht voor het geval de wilden mij aan zouden vallen. Zo wachtte ik een hele tijd, maar tenslotte werd ik ongeduldig en klom ik via mijn ladder naar de top van de heuvel. Daar

Toen plotseling op de voorste toespringend sloeg ik hem neer met de kolf van mijn geweer.

ging ik plat op mijn buik liggen, opdat de wilden mij niet konden zien. Met mijn kijker zag ik, dat zij met meer dan dertig man waren. Zij hadden een groot vuur aangelegd en zij hadden vlees gebraden. Met barbaarse bewegingen dansten ze nu rond het vuur, schreeuwend en allerlei vreemde gebaren makend.

Op een gegeven moment zag ik, dat zij twee mensen uit de boten sleepten, die nu blijkbaar aan de beurt waren om geslacht te worden. Ik zag, dat een van hen onmiddellijk neerviel, nadat hij een slag met een houten zwaard ontvangen had. Twee kannibalen sneden hem in stukken, hun ander slachtoffer zolang alleen latend, tot zij met deze klaar zouden zijn. Op dat ogenblik zag de arme duvel blijkbaar zijn kans schoon. Plotseling zette hij het op een lopen, zo hard hij kon, en rende over het strand in de richting van mijn huis. Ik moet bekennen, dat ik mij dood schrok, toen ik hem die richting uit zag lopen, vooral, toen ik zag, dat hij door een aantal kannibalen achtervolgd werd. Misschien zou nu mijn droom werkelijkheid worden en misschien zou hij nu een schuilplaats zoeken in de heg rond mijn huis. Maar ongetwijfeld zouden de anderen hem dan vinden. Ik kreeg echter weer moed, toen ik zag, dat slechts drie man hem achtervolgden en dat hij steeds verder op hen uitliep. Tussen hen en mijn huis in bevond zich het riviertje, waar ik eerder al vaker over gesproken heb en waar ik indertijd de goederen van het schip aan land had gebracht. Daar moest de arme kerel overheen, wilde hij aan zijn achtervolgers ontsnappen. Maar dat zou hem lang niet mee vallen, want het was juist vloed en de stroom was zeer sterk. Maar toen hij aan het riviertje kwam, bedacht hij zich geen ogenblik. Hij sprong te water en met forse slagen zwom hij naar de overkant. Daar klom hij aan land en rende verder zo snel zijn voeten hem konden dragen. Toen de drie achtervolgers aan het riviertje kwamen, bleef een van hen staan, blijkbaar omdat hij niet kon zwemmen. Hij keek de twee anderen na, die zich te water begaven en ging toen terug naar de groep, die aan het strand was achtergebleven. De twee anderen verloren echter steeds meer terrein op de vluchteling, daar ze heel wat meer tijd nodig hadden om over de rivier te komen.

Ik begreep, dat ik, als ik ooit een knecht wilde hebben, nu in moest grijpen. Zo snel mogelijk daalde ik de heuvel af, pakte twee van mijn geweren en rende via de heuvel in de richting van de zee. En daar ik een heel stuk kon afsnijden, gelukte het mij juist tussen de achtervolgers en de achtervolgde in te komen en door luid geroep de aandacht te trekken van deze laatste. Toen hij mij zag, scheen hij op het eerste moment voor mij even bang te zijn als voor zijn achtervolgers, maar ik wenkte hem terug te komen, terwijl ik voorzichtig de achtervolgers trachtte te naderen. Toen plotseling op de voorste toespringend, sloeg ik hem neer met de kolf van mijn geweer, want ik durfde niet schieten uit vrees, dat de andere kannibalen het schot zouden horen.

De ander had intussen halt gehouden, maar ik rende op hem toe om ook hem onschadelijk te maken. Maar toen ik dichterbij kwam, zag ik, dat hij pijl en boog bij zich had en dat hij op mij richtte. Daarom moest ik wel op hem schieten en reeds bij het eerste schot viel hij dodelijk getroffen neer.

WORDT VERVOLGD

WIE PUZZELT ER MEE?

KAMRAADSEL

In dit kamraadsel moet je van boven naar beneden de woorden invullen, die je uit onderstaande omschrijvingen kunt vinden. Heb je de goede woorden gevonden en ingevuld, dan komt er op de bovenste rij van links naar rechts een mooi stuk speelgoed te staan.

1 Eén der vijf werelddelen
2 Een etmaal heeft er vierentwintig
3 Slaginstrument
4 De hoofdstad van Noorwegen
5 Een soort plantsoen, maar dan heel groot
6 Bekende zwemvogel
7 Zoete zwarte lekkernij

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

L E S T B L A D
A N T M A A N
C E Z E L A L
H E R M E L IJ N
E I K S O D A
N L D N E S T
 A D E L L U
I N A L O H L
A D R I T H E E

Tovervierkant

T A F E L
A R A
F R E E K
E E E
L A K E N

Optelsom

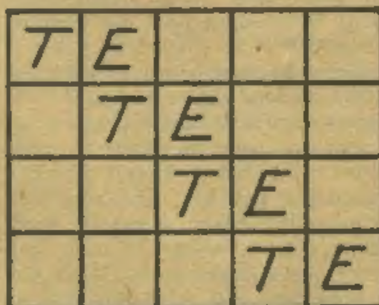
SNEL + VERKEER = SNELVERKEER

Verschuifpuzzle

WEZEL
TIJGER
ZEBRA
HYENA
KONIJN
SLANG
AREND

Te beginnen met de middelste letter van het bovenste woord lees je van boven naar beneden: ZEEHOND

TE-PUZZLE

In dit vierkant moet je vier woorden invullen, die alle de letters TE bevatten, maar steeds een stapje verder.

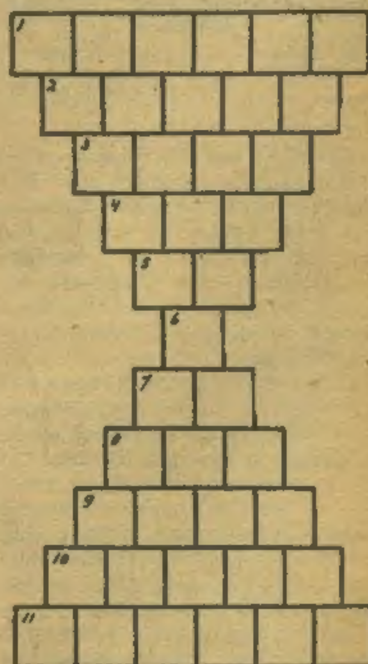
1 Platte, vierkante steen
2 Heel smalle straat
3 Hiermee rijg je je schoen dicht
4 Voorjaar

ZANDLOPERPUZZLE

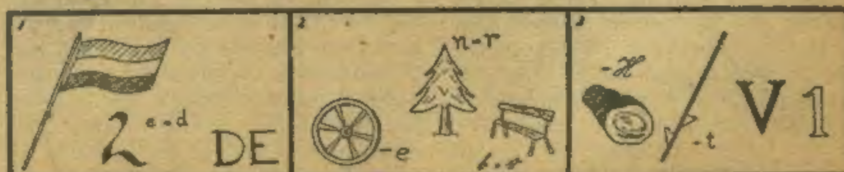
Als je deze zandloper gaat invullen, begin je natuurlijk bij de ene letter op nummer 6. Het volgende woordje, zowel naar boven als naar beneden, bevat dezelfde letter plus één nieuwe. Voor het volgende woordje heb je dezelfde letters nodig plus weer één nieuwe, enzovoort.

De omschrijvingen van de woorden zijn:

1 Plaats op de Veluwe (klinkt alsof het beesten zijn)
2 Elk
3 Toespraak
4 Klein soort hert
5 Bijwoord
6 Vijfde letter van het alphabet
7 Voegwoord
8 Wordt mee gevist
9 Vogelwoning
10 Hiervan worden huizen gebouwd
11 Vóór- of achterschip; ook jongensnaam

PLAATSNAAMREBUS

SJORS

EN DE VERSCHRIKKELYKE SNEEUWMAN

OLAF NOORD

VIRGAN DUIKT ONDER DE OPPERVLAK-TE VAN HET WATER EN TREKT DE WATERPLANT LOS, WAARIN DE DAZMANG VERSTRIKT IS GE-RAAKT. ONDERTUSSEN NADERT IN DE LUCHT DE OPSPORINGS-GROEP X 14 UIT DAZMANG-STAD..

DOOR SNEL ONDER WATER TE ZWEM-MEN TRACHT VIRGAN MET DE DAZMANG TE ONTSNAPPEN AAN HET WOEDENDE MOERAS-MON-STER....
NOG EVEN... EN HET IS MET ONS GEDAAN!

ALS ZIJ EVEN LATER BOVEN KOMEN, ZIEN ZIJ TOT HUN VERBAZING DAT HET GROTE MONSTER VAN ALLE KANTEN WORDT AANGEVALLEN DOOR DE TOESTELLEN DER DAZ-MANGS....

HET MONSTER, OPGESCHRIKT DOOR HET HEVIGE TUMULT VAN DE STRAALWAPENS, VLUCHT DE WILDERNIS WEER IN. DE DAZMANG DANKT VIRGAN VOOR HET REDDEN VAN ZIJN LEVEN, MAAR ALS BEIDEN NAAR DE OEVER ZWEM-MEN, ZIEN ZE ARDON EN DIAL STAAN TEMIDDEN VAN EEN GROEP GEWAPENDE DAZMANGS....
KOM AAN LAND! JE BENT ONZE GEVANGENE, GIRK!
ER ZAL DEZE KEER NIETS ANDERS OPZITTEN!
NJO, DE DAZMANG, ZAL NIET VERGETEN WAT DE VREEMDELING VOOR HEM HEEFT GEDAAN!

OMRINGD DOOR DE DWERGEN BEGEVEN DIAL, ARDON EN VIRGAN ZICH EVEN LATER AAN BOORD VAN EEN DER VLIEGTOESTELLEN....
NU ZIJN WE TOCH NOG GEVANGEN GENOMEN DOOR DIE AKELIGE KEREL-TJES!
GEEF DE MOED NIET OP, DIAL! IK HEB EEN VRIEND ONDER HEN GE-MAAKT!

IN HET SPECIALE GE-VANGENEN-TOESTEL ONTDEKKEN ZE DAT ZE NIET DE ENIGE GEVANGENEN ZIJN.
WAT !? VIER LEDEN VAN ONZE UVURAN-EXPEDITIE! DOKTER IDIN, ARVAN, RO-BAN EN TEMO! GELUKKIG, DAT JULLIE IN LEVEN ZIJN! HEBBEN JULLIE MISSCHIEN NOG IETS VERNO-MEN OVER MIJN BROER RIWAN EN OLAF NOORD?
HELAAS NIET, DIAL! IK VERMOED DAT WIJ ER WEL NOOIT MEER IETS OVER ZULLEN HOREN! WE MOETEN AANNE-MEN DAT OLAF EN RIWAN DE DOOD VONDEN TOEN ONS RUIMTESCHIP IN DE OCEAAN STORTTE! HET IS VRESE-LIJK, DIAL, MAAR ONZE TOEKOMST ZIET ER OOK NIET ROOS-KLEURIG UIT. GEVANGENEN VAN DE DAZ-MANGS, DAT IS GEEN PRET-JE!